

BUENOS AIRES

MAREC 1977

La Vida Espiritual

**Duhovno
življenje**

Jesús es Dios con nosotros

Vemos a Dios en Jesús

Con todo, de alguna manera, ya “vemos” a Dios. Lo vemos en sus obras, que nos hablan de El y lo ponen de manifiesto. Lo vemos especialmente en cada ser humano, que es una imagen de Dios. Pero sobre todo, lo vemos en Jesús. El es la Imagen de Dios invisible. En él habita corporalmente toda la plenitud de la divinidad, nos enseña San Pablo. Jesús es el “retrato” perfecto de Dios.

Dios está plenamente y de una manera única en Jesús: por eso, Jesús es Dios con nosotros. Dios, engendrado y nacido de una mujer. Dios, que llora y ríe y juega como un niño. Dios que crece y trabaja y comparte toda nuestra realidad humana. Dios que asume en su cuerpo el dolor y la muerte, Dios que se encarna y habita entre los hombres. El Dios “invisible” se hace “visible” en Jesús.

En la última cena, el apostol Felipe dijo a Jesús: Señor, muestra nos al Padre. Felipe —como esa novelista y como muchos nosotros— quería “ver” a Dios. Jesús le respondió, y nos responde a nosotros y a todos los que buscan a Dios: El que me ha visto, ha visto al Padre. Por eso, como dijo al apóstol Tomás, nos dice igualmente a nosotros: Si ustedes me conocen, conocerán también a mi Padre. Ya desde ahora lo conocen y lo han visto.

Na prvi strani platnic:

Sveti Križ nad Jesenicami (foto Alpe)

^vCas tehtanja in merjenja samega sebe v luči resnice

Na pepelnično sredo smo začeli 40 dnevni postni čas. Število 40 je v svetem pismu simbolično in sveto, ker ga je posvetil Bog v zgodovini odrešenja. Prav posebej z Mojzesovim bivanjem pri Bogu in s Kristusovim postom v puščavi. Za Mojzesa so bili to največji dnevi življenja, dnevi božje bližine, notranjih razsvetljenj, spoznavanja božjih načrtov za ves narod in prihodnja pokolenja. Tako so postali to veliki dnevi judovske, krščanske in svetovne zgodovine, ki je v mnogočem razsvetljena prav s temi navdihi.

Za Kristusa so bili ti dnevi samote v puščavi, ko je bil tako prežarjen od polnosti božanstva in Očetove bližine, da ni ne jedel ne spal, gotovo najlepši in najslajši v zemeljskem bivanju. Takrat se je mogel kot človek povsem predajati ljubezni troedinega Boga, po čemer je že kot otrok hrepenel in v življenju pogosto uresničeval v celonočnih molitvah.

Naravno je, da je zato 40 dni prešlo v krščansko izročilo in da ima za vsakega velik in včasih kar usoden pomen. To je vsakoletni postni čas med pepelnico in veliko nočjo, štiridesdanski post.

Ime budi v nas različne spomine in predstave na stroge stare poste, na spokorne navade, na razne omejitve porok in zabav, prepoved plesov in podobno. Vse to poznamo iz verske in kulturne zgodovine in smo ob tem polni občudovanja in priznanja, včasih pa tudi morda obžalovanja. Obenem se oziramo v našo sedanost in jo skušamo iskreno razumeti in živeti po potrebah, spodbudah in možnostih svojega časa in okolja.

Osnovna misel teh dni ni post, ampak božja bližina in obnova našega življenja v polnosti božje resnice in božjih načrtov z nami. V tem času moramo bolj doumeti, da je Bog naš Oče in Prijatelj, vsa Resnica in Dobrota. Da le Bog lahko povsem osmisli človekovo življenje ter nam da moč in trdnost tudi v preizkušnjah in zaple-

tenih križiščih življenjskega potovanja. Vse bližnje in daljne cilje, posebno najgloblja stremjenja, moramo pretehtati v luči čiste vesti, to je božje govornice v razodetju Besede in srca.

Za vse to je treba časa, zbranosti, volje in moči. To je naporno delo, ki mu vsi radi ubežimo, v svojo in tujo škodo. In tisti, ki hočejo z ljudmi manipulirati, vedno odvrčajo človeka od zbranosti in merjenja samega sebe in dogajanja v luči globlje resnice. To je verjetno največja rana propadajoče kulture, ki ji daje osnovni ton potrošnja.

Kristjani se z Bogom predvsem srečamo v krstu, ko se zrastemo s Kristusom in božjim ljudstvom, in to dopolnimo z zavestno vero in predanostjo. Tako je naših 40 dni predvsem življenje iz krsta, obnavljanje krstnega prerojenja in rast v Kristusu.

Ker pa se z grehi vsak izmed nas Bogu izneveri, postavlja pregrade ljubezni in okrne v mlačnosti, zato je teh 40 dni tudi čas spokornosti, popravljanja z dobrimi deli, obnavljanja v molitvi. Tako v osebnem kot občestvenem življenju; v notranjem, a tudi zunanjem in javnem. Tako nas vabi in spodbuja Cerkev, naša mati.

Naših 40 dni naj bo za nas lepih, osrečujočih. Naj nas osvobajajo suženjstva strastem in ljudem, družbi in njenemu pritisku ter nas pripeljejo v svobodo božjih otrok in miru. V polnosti Kristusovega vstajenja v zemeljske in večne velike noči.

— dr —

Pokopališče „Vernih duš“

V tej nizki travi bom nekoč obstal,
ostale bodo rože za en dan,
nato bo nekdo prišel, grič zravnal,
odpeljal rože in v smeti zagnal.

Ostala bo le trava, jaz pod njo,
nad mano majhna kamnita plošča,
ime, kdaj rojen bil sem, kdaj umrl,
in nad vsem brezbrežno, sinjkasto nebo.

Karel Mauser

PESMI KARLA MAUSERJA

Zadnja misel

Sam nekoč ostane vsak,
stisnjen v prst, ko list odpadli,
ki vetrovi so prignali
ga skoz mrzli, sivi mrak.

Sam nekoč topi se vsak,
tiho v prst po kapljah gine,
vse, kar bil nekoč je, mine,
dokler ni kot dih lahak.

Jesenski dež

V žalost odpadlih listov
kaplja bridkost jesenskega dežja.

Tako težko je posloviti se od
lepega
in ugasniti.

Toda žalost odpira vrata večnosti
in treba je vanjo iti.

Nekoč dozori tudi čas
in bo odpadel.

Med gorečimi zvezdami
bo ostala le večnost.

Slovo

Vesela smrt

Jutro bo, ko bom umrl.
z zadnjo mslijo bom pripeval
kosu v španskem bezgu.

Srce bo že tiho,
pesem za menoj bo ostala:
v španskem bezgu,
v oblaku
in v rožah na travniku.

Roko sem dal vsem, ki jih ljubim,
in odhajam.

Ostali so daleč za menoj,
vidim njih dlani nad očmi,
ko gledajo za menoj.

Toda ne morem se vrniti.
Ostati moram sam.

Prišla je ura,
ko bom govoril z angeli
o večni tišini.

Tretja postaja

Vso noč ni zatisnil očesa in že od prejšnjega večera ni nič zaužil. Od oblasti do oblasti so ga tirali. Izguba krvi in bolečine so ga oslabile. Podlost ljudi ga je izmučila. Gospod je truden do smrti.

Križ je zanj pretežak; breme presega njegove moči. S klecavi mi koleni ga nosi kratko pot, pa se spotakne ob kamen; morda se v gneči kdo zadene obenj, da pade na tla.

Kako posurove ljudje v takih trenutkih!

Zasmeh, zmerjanje, udarci padajo po njem. Brž ko more, se Jezus zravna, vzdigne trudoma križ na ranjena ramena in se napoti naprej.

Pretežak je križ zate, Gospod, a vendar ga nosiš. Za nas, ker Oče tako hoče. Njegova teža presega tvoje moči, pa vendar ga ne vržeš proč. Padeš, pa se spet zravnaš in nosiš dalje.

Daj, da bom doumel, kako se mora vsako resnično trpljenje kdaj

Tretja
postaja
v slovenski
cerkvi
Marije
Pomagaj
v
Buenos
Airesu
(Ivan
Bukovec)

zazdeti pretežko za ramena, zakaj za srečo smo ustvarjeni in ne za trpljenje. Vsak križ, se nam zdi, kdaj preseže moči. Pride trenutek, ko trudno, boječe priznam: „Ne morem več!“

Z močjo svojega potrpljenja in ljubezni mi pomagaj v takih trenutkih, Gospod! Ti veš, kako križ teži. Ne šteješ nam v zlo, če pod njim kdaj omagamo, in pomagaš nam spet vstati. Obnavljaj me v potrpljenju in vlivaj mi v dušo svojo moč. Potem bom spet vstajal in jemal breme naše in šel naprej!

Trinajsta postaja

Gospod je dotrpel.

Zdaj je mrtev. Božji čudež, to cvetoče življenje, polno moči in bogastva, vse močno, vse nežno, zdaj ga ni več. Če govorimo po človeško: življenje je imel še vse pred seboj. Kaj bi Jezus še ustvaril, kako bi učil, deloval in pomagal, kakšna življenjska polnost bi pognala iz

Trinajsta
postaja
v cerkvi
Marije
Pomagaj
(Ivan
Bukovec)

njega, če bi še živel, kolikor navadno živijo ljudje! Zdaj je vse pohojeno.

A prav to je nespamet križa.

„Seme je moralo umreti“ in tako je pognalo cvetoče življenje v vsej polnosti.

Tisti, ki so ga pohodili, so nehote postali sejanci odrešenja.

Gospod, to je odgovor na trpko vprašanje: čemu trpljenje?

Čemu trpeti, ko pa vse kliče k sreči in ustvarjanju? Čemu umreti? Čemu odhajati, če še nismo dopolnili življenja? Čemu dajati, kar je tako dragoceno?

Vsa človeška modrost umolkne.

Le križ je odgovor: „Seme ne obrodi, dokler ne umrje v zemlji. Vse naše darovanje in naša smrt je božja setev. Če smo združeni z božjo voljo, požene iz nje življenje, bogato življenje za nas in za druge.

Tako verujem.

Zaupal bom in se oklepal Boga, da bo tudi moje življenje in trpljenje in smrt večno obrodilo.

Romano Guardini

Alojz Rebula

Verujem

(Besedilo, prebrano v okviru misijona v cerkvi Sv. Petra v Ljubljani
3. marca 1975)

IZ NICEJE, bogate na cipresah, tam ob Pontu Evksinu, ob Črnem morju, se je vzdignil glas koncila v stari grščini

in potem se je ista veroizpoved izpopolnjena razdonela iz cesarskega Konstantinopla,

kakor oblak golobov čez grebene stoletij se je potem prevedena v latinščino pognala do Ciril-Methodovega razvodja

in se potem vsidrala med naše laze in naše vinograde, med naša leščevja in naše smrečine, nicejsko-konstantinopelsko-slovenska.

Edinole temu glasu sem prisluhnil, ko sem pisal te vrstice, navpičnemu od gotike in rdečemu od baroka,

s priprtimi očmi sem zlogoval za njim besedo za besedo z ušesom na zemlji med Nicejo in med Ljubljano,

Teloh,
prvi
pomladni
cvet
v Sloveniji
(foto Alpe)

skoraj loveč se z jezikom med dvema tisočletjema, med staro grščino
in med slovenščino 1975,

brez kakršnekoli izvirnosti, razen če je kaj izvirnega pri tem, da se
ti Credo zaplete med veje in med oblake.

Glejte, bratje, v kaj vse bi lahko verjel! Lahko bi na primer verjel
v vsemogočno Temo, stvarnico vsega,

v gluho Protoplazmo na začetku, v materno Praslepoto, nosečo od
Niča,

v Urana in Hronosa in Zeusa bi lahko verjel, v začetno eksplozijo iz
naročja norega Slučaja

za neko prikazensko prihodnost iz organske kemije, za neko usodo
iz atomskih vrtinčenj, podečih se čez izžgane puščave Nesmisla.

Vidite, v takšno teogonijo Niča bi lahko verjel in se prepoznal kot
sin tega Niča in škrtajoč z zobmi molil s Hemingwayevim junakom: Oče
nič, ki si v niču, pridi k nam tvoj nič.

Pa mi je po nedoumljivem daru dano, da morem z vami verjeti ne v
Kaos ne v Slučaj ne v Materijo, mater Erini, ampak v Očeta,

v neki neskončno mili Ti na dnu vseh svetlobnih let in vseh slutenj,
v tisto kozmično družinskost, ki jo daje le Oče, v tisto medbitno než-
nost, ki jo izžareva le Oče,

tako da morem reči z vami iz noči vere v sinovskem tikanju: Oče
naš, ki si v nebesih, pridi k nam tvoje kraljestvo.

Vidite, lahko bi tudi verjel v Pranežnost, ampak medlečo v neki svoji
večni impotenci,

tako pa mi je dano, da z vami verujem v Praaktivnost, ki je ustva-
rila nebo in zemljo,

ne samo slavo gozdov in oblakov in voda in zvezd, kar pijejo naši
čuti med dnevom in nočjo skozi epopeje letnih časov,

ampak tudi kar izvirajo iz brezen nevidnega naši mikroskopi in naši
teleskopi na neznanskem loku med atomi in med supernovami,

še več, z vami vred verujem v Pradomišljijo, ki je poklicala v ne-
predstavljivo razkošnost bivanja neko drugo veselje zunaj dojemljivosti
vseh naših aparatov,

celine, ki jih oko še ni videlo, in glasbe, ki jih uho še ni slišalo, in
ekstaze, ki jih srce človeka še ni okusilo,

vse to obljudeno ne s sencami, ampak z bliski Praluči, z angeli in nad-
angeli, s prestoli in gospostvi.

Lahko bi verjel v Sina, ki ne bi bil Bog od Boga, ampak tema od te-
me, mit od mita, nič od nič.

Pa mi je dano z vami verjeti v Luč od Luči, v Ljubezen od Ljubezni,
v Slavo od Slave,

ne v metaforo ali v simbol, ampak v ime in v usodo veselja, v Jezu-
sa Kristusa, Gospoda našega,

rojenega, ne ustvarjenega, enega bistva z Očetom, po katerem je bilo
vse ustvarjeno,

po katerem se je tudi tale naša zemlja vtirila za svojo medzvezdno
avanturo, zazelenela v drevesu in se razsvetlila v vodé.

Vidite: lahko bi tudi verjel v Boga, ampak po Epikurovo, brezbriznega
v svoji božanski izolaciji, gluhega za šum naših vetrov in za odmev naših
krikov,

gluhega za slapove krvi in solzá, v katere se je razšumela zemlja,
gluhega za naš izziv zvezdam: zakaj ste nas rodile?

Pa mi je dano z vami verjeti nekaj fantastičnega: da je tisti Pra-
začetek oblekel naše meso in postal človek,

ne iz kozmičnega turizma ne iz večnostnega dolgega časa ne iz pla-
netarnega športa,

Zvončki
(foto Alpe)

ampak ker so v njegovih žilah naprej šumele vse štiri reke izgubljenega Edena

in ker ni prenesel, da bi zavladata smrt nad človekom in nad njegovim zelenosinjim planetom.

Zato je postal človek, ne teorija, ne program, ampak človek, Semit, rojen po Svetem Duhu iz deklice, device, ki je bila Judinja in ji je bilo ime Marija,

pravi človek, človek-moški, vse to, kar je moški, krvni obtok in dihanje pljuč, svetel korak sredi žit in sredi oljk,

navdušenje nad pticami neba in nad lilijami na polju, prepustitev ženskemu maziljenju, trudnosti in smrtna žalost,

človek kot mi, ki se mu roke domačnostno premikajo med ozvezdji naših ur, med vesli in med košarami, med smokvami in ribami, med kruhom in vinom.

Lahko bi o njem domneval, ko ne bi vedel kaj več, da je bil na pri-

mer najprej oklican za kralja province Judeje in potem za rimskega cesarja namesto senilno ponorelega Tiberija.

Pa mi je dano verjeti, da ni imel kamna, kamor bi položil glavo, da je bil krotak in iz srca ponižen, da je zdravil bolne in nasičeval lačne in da je bil tridesetleten pod eno od političnih ničel svojega časa, Poncijem Pilatom, razpet na križ med dvema roparjema in bil v grob položen.

Vidite, lahko bi verjel, da je potlej mrtev tudi sam nastopil pot vsega organskega na zemlji,

pot hrastov, ko se zgrudijo v globače, in pot človeka, ko ga položijo v naročje prsti.

Toda kaj mi je dano z vami verjeti, bratje! Nekaj večjega kot to, da smo odkrili penicilin in da smo stopili na Luno.

To mi je dano verjeti z vami: da se je tretji dan hrib razpočil od neznanke eksplozije

in da je zemlja od nje vzplala od nore mladosti z vsemi svojimi pogorji in oceani,

da je prvorojenec novega stvarstva vstal od mrtvih v slavi poveljčane biologije in v nebesa šel.

In lahko bi verjel, da mu je bilo trideset let dovolj tu doli, da se je do kraja najedel naše resnicoljubnosti in naše pravičnosti,

da je potem zaloputnil vrata neskončnosti za sabo in si rekel: „Poza-bimo, da so bili ustvarjeni po naši podobi!“

Pa mi je dano z vami verjeti, da se ni kot komet, ki potegne svoj rep v neskončnost, za večno izgubil v slavo Očetovo,

ampak mi je nasprotno dano verjeti, da ga bo neskončnost vrnila in da spet pride.

Ne kot človek, ki se da zasramovati od farizejev in križati v nekem predmestju od rimske desetnije,

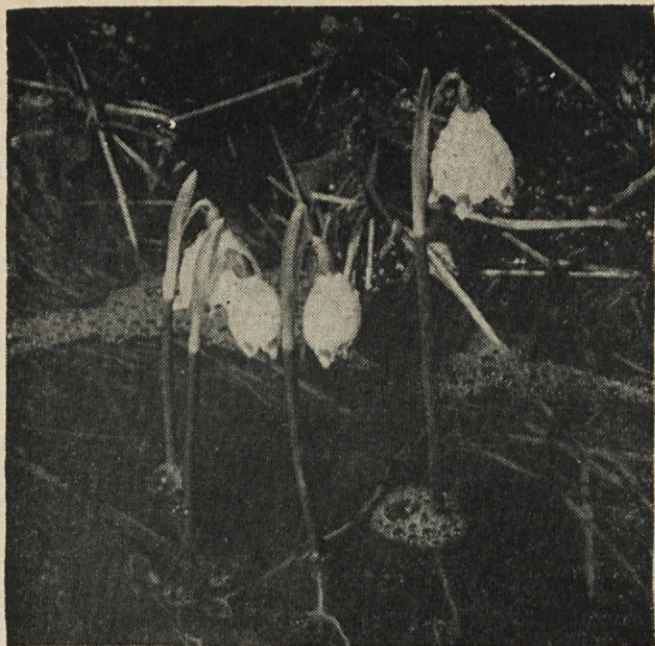
ne več kot predmet političnih pročelij, diplomatskih manipulacij in intelektualnih ironij,

ampak kot kozmična vihra in neustavljiv prodor in uničujoč sijaj, kot sodnik, ki pride soditi žive in mrtve, vsakega ne toliko po tem, kar je bil in kar je naredil, ampak kar je hotel biti in kar je hotel narediti.

Kot milijarda tankov in kot pomladni oblak, kot milijarda bombnikov in kot podvečerna sapa: takó se bo prikazalo njegovo znamenje in jokali se bodo vsi narodi zemlje.

Takšen pride, v vihri vseмогоčnosti, s kretnjo vladarja, katerega kraljestvu ne bo konca.

Kronice
ali
veliki zvončki
(foto Alpe)

Zakaj takrat bo položil pred svoje noge zadnjega sovražnika, smrt,
in odtlej bo vse, kar bo, brez konca,

brez konca na neki nepredstavljeni novi zemlji v novih letnih časih
in v novih gozdovih, šumečih od voda večnosti,

v novi politiki, v novem jusu in novi fiziki, v jutrih od nekega no-
vega nebesnega telesa, od samega sonca Pravice.

O, in v kaj bi lahko verjel, bratje, namesto v Svetega Duha, ki ga
z Očetom molimo in slavimo!

Lahko bi na primer verjel v hegelianstvo in v psihoanalizo, v in-
formatiko in v kibernetiko,

lahko bi s Sartrom in z Jonescom otipaval vse ledene pregibe na ka-
davru Niča

in napojen z izpušnimi plini poslušal šklepetanje računalnikov tja v
v stekleno danjenje tretjega tisočletja.

Pa mi je dano z vami verjeti v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja,
ki ne izhaja iz Hegla in iz Freuda, ampak iz Očeta in Sina.

V Duha, ki je tolažba žalostnih in svežost trudnih, luč in oče ubogih.

Ki skozi stoletja ni molčal, ampak je govoril po prerokih, ne samo po Izaiju in Jeremiju in Ezekielu in Danijelu,

ampak tudi po vseh dvanajstih malih prerokih, po Baruhu in Amosu, po Ozeju in Miheju, po Joelu in Abdiju, po Jonu in Sofoniju, po Nahumu in Habakuku, po Ageju in Zahariju in Malahiju.

Glejte, po vseh teh je govoril v enosti duha in v različnosti slogov in poleg njih še po drugih v različnih indoevropskih jezikih Sredozemlja,

po Homeru, očetu razuma, in po Sofoklu, propovedniku večnega zakona, in po Platonu, arhitektu nevidnega,

po Vergilu in Marku Avrelu, po Danteju in po Dostojevskem, po Pascalu in Newmanu, po Maritainu in Solženicinu.

Ampak ne samo po teh, ampak tudi po drugih v vedno novi neizčrpnosti jezikov in slogov,

tudi po slovenskih prerokih, po Prešernu, ko je nazdravljajal bratstvu vseh narodov,

kakor iz gorečega grma je govoril skozi Cankarjevo hrepenenje in skozi Kosovelove ekstaze.

In glejte, bratje: lahko bi verjel v sto različnih cerkva ali pa v nikakršno cerkev,

pa mi je dano, da obenem z vami verujem v eno, ne politikantsko, ampak sveto, ne nacionalistično, ampak vesoljno, katoliško in apostolsko.

V Cerkev, ki je samo vidna demantna konica potopljene piramide z bazo v brezmejnosti prostora in časa,

v nevidno ekumensko Cerkev vseh božjih sinov v pravoslavlju in protestantizmu, v islamu in budizmu,

vseh nezavednih božjih sinov v ateizmu, vseh, ki se jim še neartikuliran izvija iz src vzdih: Pridi, Gospod Jezus!

Vidite, lahko bi tudi verjel v vse to, a z otoka svoje samote, sredi na vse strani porušenih mostov.

Pa mi je dano z vami verjeti v občestvo svetnikov, v mostove na vse strani, v pretakanje večnosti voda v vse smeri,

v nedoumljive integracijske procese milosti, v eno samo skupno krajevo klet z vinom iz muškata večnih višav.

In z vami mi je še vedno verjeti v en krst, v vključitev naših vatov in amperov v centralo nesmrtnosti, ki je Kristus,

da v tem žaru pregori, kar je v nas upora proti zakonu, napisanemu in nenapisanemu, v odpustanje grehov.

Spomladanski
žafran
(foto Alpe)

In na koncu bi lahko rekel, da verjamem v progres in v raj na zemlji in v kozmonavtiko,

pa mi je dano nekaj nedoumljivega, da rajši skupaj z vami, bratje, verjamem v vstajenje,

ne v vstajenje iz energetske krize ali iz inflacije ali iz ekološke zasičenosti,

ampak nekaj več, nekaj zahtevnejšega in predrznejšega, v vstajenje mrtvih,

ne samo vstajenje zavesti, ampak vstajenje naših izrabljenih rok in nog, naših izhlapelih src,

v vstajenje vsega tega našega mesa iz infarktov in rakov, iz gastritisov in hepatitisov, iz nevroz in mór,

v vstajenje vsega, ob čemer srce kliče trenutku „Ustavi se!“ in ob čemer si hoče večnosti, globoke večnosti.

V vse to mi je dano po nedoumljivem daru z vami verjeti in za vsem tem v življenje, ki ne mine. Amen.

Vera, najdragocenejši božji dar in osnova za krščansko življenje

(Nadaljevanje in konec članka iz februarske številke DŽ)

KAJ PA CERKEV?

Toda takšnega preučevanja niso zmožni vsi kristjani, ker zahteva veliko študija, talenta in časa. Kot v navadnem življenju večino svojega znanja dobimo po pouku od drugih, tako je Kristus tudi za verski pouk ljudi poskrbel. Ustanovil je družbo, ki naj ljudi uči razodetih resnic: Cerkev. Svoj nauk je zaupal učiteljstvu Cerkve. Cerkev pa dokaže svoj božji izvor in poslanstvo na podlagi Jezusovih izjav, obseženih v evangelijih.

Cerkev je torej Učiteljica. Takšno je ustanovil Kristus, ko je dejal apostolom: „Pojdite in učite! Glejte, jaz bom z vami vse dni do konca sveta“ (Mt 5,14). V Cerkvi se uresničujejo na viden način obljube njenega božjega ustanovitelja. Kristus jo je ustanovil kot mesto na gori (Mt 5,14), da jo morejo videti vsi ljudje, obenem pa ji je dal poverilna pisma, ki jih more pokazati vsakemu: odlična svetost mnogih njenih članov, potrjena s čudeži, čudovito širjenje kljub zatiranju in preganjanju.

To so glavna znamenja, ki nam kažejo Cerkev kot božjo ustanovo z učiteljsko avtoriteto, da nas nezmotno pouči o tem, kaj je Bog razodel. Brez Cerkve namreč ne bi mogli zatrdno vedeti, katere stvari je Bog razodel, tudi če bi poznali celotno sveto pismo in vso apostolsko izročilo. Kdo bi nam namreč bil garant, da smo pravilno umeli svetopisemske besede in dokumente apostolskega izročila? Da ni vsak posameznik sposoben pravilno doumeti svetega pisma, imamo najboljši prikaz v protestantizmu in njegovih sektah. Vse sekte se opirajo na sveto pismo in vendar so si tako nasprotni drugi! Samo nezmotno učiteljsvo Cerkve nam more z dokončno gotovostjo povedati, kakšen je pomen svetopisemskega besedila, kaj je torej Bog razodel.

Vendar je treba še enkrat poudariti: naša vera se ne opira končno na avtoriteto Cerkve, tudi ne na čudeže in prerokbe, temveč edino in izključno na avtoriteto Boga, ki nam jamči resničnost

svojih besed. Cerkev nam le pove, katere resnice je Bog razodel, a te resnice končno verujemo zaradi božje avtoritete.

VZROKI NEVERE

Če so temelji vere tako trdni, kako je potem mogoče, da toliko ljudi ne veruje v božje razodetje?

Najprej nam verske resnice niso tako razvidne, kot so matematične resnice. Ne uvidimo njih notranje resničnosti, zato jim lahko odrečemo pristanek. Potem pa verske resnice niso samo teoretične resnice, ampak imajo svoje težke praktične posledice. To se pravi, da se ne obračajo samo na moj razum, temveč tudi na moje srce, na mene vsega. Če sem se pri matematiki učil, da je vsota kotov v trikotniku 180° , bom to brez pomišljanja sprejel. Če pa me razodetje uči, da se spolnost sme udeleževati samo v zakonskem življenju in še tam le v določenih mejah, te resnice morda moja k slabemu nagnjena narava ne bo tako hitro sprejela.

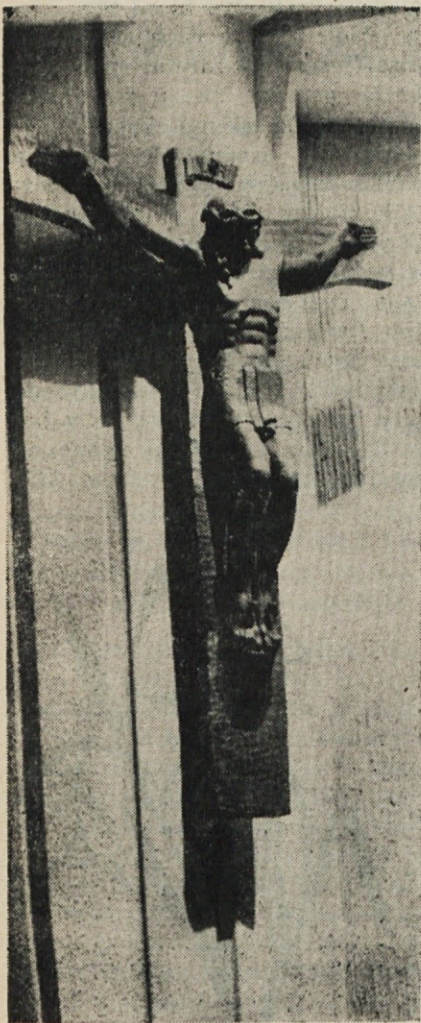
Poleg tega vzroka, ki v neki meri otežkočuje vero in jo prav zato dela tudi zaslužno, je pa še dosti drugih vzrokov za nevero. Glavni so trije: napuh, grešno življenje in nevednost.

Najprej napuh. Pisano je, da Bog daje svojo milost ponižnim, da jo pa odreka napuhnjenim. Bog se poslužuje za naše zveličanje

najbolj preprostih sredstev in poti, ki jih pa ošabni prezirajo. Kristus je razočaral farizeje, ki so pričakovali političnega mesija. Vse svoje življenje je proglašal, da njegovo kraljestvo ni od tega sveta. Rodil se je v revščini, živel v pozabljenem Nazaretu, umrl do kraja ponižan na križu. Civiliziranemu rimskemu imperiju je poslal za oznanjevalce svojega nauka dvanajst preprostih judovskih ribičev. Tako je bilo tudi s Cerkvijo skozi vsa stoletja. Bila je vedno prezirana, zatirana, ponižana. Tudi ona govori lahko s svetim Pavlom: „Kar je slabotno v očeh sveta, je Bog izbral za velike reči!“ Zaklad zveličanja je skrit na preprosti njivi, ne v bogatih palačah. Človeški napuh ne sprejme takšnega Kristusa, tak-

šne Cerkve. Zato se tudi pri vprašanju vere uresničujejo Jezusove besede: „Prikril si te stvari modrim, razodel pa si jih majhnim“.

**Križ v cerkvi Marije Pomagaj
(Ivan Bukovec)**

Grešno življenje. Pogosto ljudje odvržejo vero, ko so prej zavrgli božje zapovedi. Kakšna je bila pot mnogih brezvercev? V začetku so preprosto, pa trdno verovali. Potem pa je „čutni človek“, o katerem govori sveti Pavel, začel zahtevati svoje 'pravice'. Nastal je boj. Vera je govorila: Ne smeš! Strast je prišepetavala: Moraš mi ustreči! In grešnik se je vdal! Kako je bilo mogoče storiti greh in hkrati res verovati v božjo vsepričujočnost, v njegovo ljubezen in njegovo pravičnost? In to popuščanje se je ponavljalo, dokler se ni boj odločil več ali manj dokončno v prid grehu. Človek je prenehal verovati. Luč vere je zamrla v njegovem srcu, a ugasnil je ni razum, temveč greh. Kristus je rekel: „Vsak, kdor dela zlo, sovraži luč... kdor pa dela dobro, gre k luči“ (Jn 3,20-21). Kdor nekoliko pozna življenje, ve, da je tako.

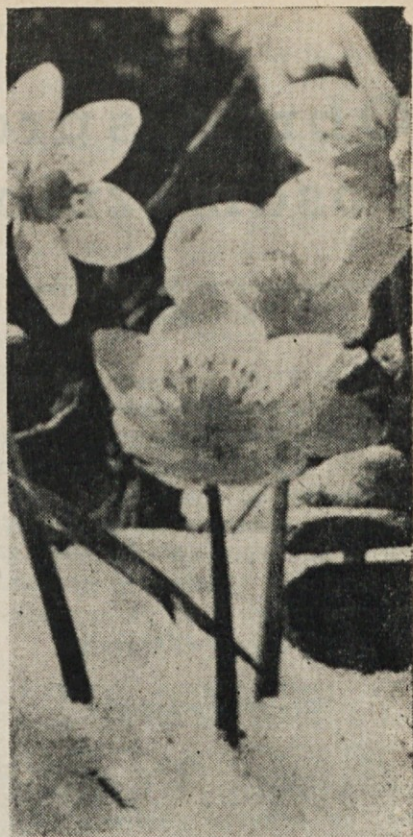
Vendar bi bilo krivično, če bi vse brezverce imeli za napuhnjence ali pa grehom predane. Zelo pogost vzrok vere je tudi zakriviljena nevednost. Mislim tu na versko nevednost in brezbržnost ljudi, ki bi od njih po vsej pravici pričakovali večjega verskega znanja. Koliko je izobraženih ljudi, ki so v svoji stroki pravi izvedenci, ki pa v verskih vprašanjih komaj kaj vedo. Če so te nevednosti sami krivi in zaradi nje ne pridejo do vere, potem je njih nevera greh. Na verskem področju je brezbrž-

nost najmanj dopustljiva, ko gre vendar za najvažnejša vprašanja človeškega življenja. In navadno so poleg tega prav ti ljudje, ki hočejo o veri največ vedeti. Napadajo, česar ne poznajo. Kot pravi apostol Tadej: „Sramotijo, česar ne poznajo“(Juda 107).

ZAKLJUČEK

Vera je velik zaklad, zato ga velja skrbno varovati. Dragocene stvari še posebej skrbno čuvamo pred krajo in okvaro. Brez vere ni krščanskega življenja, vera je redna pot do zveličanja. Kot vsak drugi božji dar, človek tudi vero lahko zapravi, zgubi. Zgodovina nam ve povedati celo o mnogih za Cerkev zaslužnih možeh, ki so odpadli od vere. Vsi začetniki velikih krivih ver so bili ali duhovniki ali pa sicer versko zelo izobraženi ljudje in pred odpadom tudi globoko verni. Zato velja za nas vse Pavlovo opozorilo: „Kdor stoji, naj gleda, da ne bo padel.“

Vera je luč našega življenja. Brez nje tavamo v temi, ne vedoč, ne kod ne kam. Kdor pa ima vero, ta hodi za Kristusom, ki je Luč sveta, Pot, Resnica in Življenje. A vera ni samo stvar človeškega napora, temveč najprej božje milosti, zato je treba Boga prositi,

naj nam jo ohrani in utrdi. Vsaj tako, kot je prosil oče božjastnega otroka v evangeliju: „Verujem, Gospod, a pomagaj moji slabotni veri!“

Dr. Al. Kukovica

Večina ljudi odpre oči samo enkrat. To je v zadnjem zdihljaju... In bližnji se potrudijo, da jim jih zapro.

H. Bordeaux

Obred sprave posameznih vernikov

Duhovnikova in spokornikova priprava

DUHOVNIK in spokornik naj se na zakrament pokore pripravi predvsem z molitvijo. Duhovnik naj moli k Svetemu Duhu, da bo od njega prejel razsvetljenje in ljubezen; spokornik naj svoje življenje primerja s Kristusovim zgledom in njegovimi zapovedmi, Boga pa naj prosi za odpuščanje svojih grehov.

Sprejem spokornika

Duhovnik naj sprejme spokornika z ljubeznijo; če je primerno, naj ga prijazno pozdravi. Načo spokornik naredi znamenje križa: „V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.“ To more storiti tudi duhovnik obenem s spokornikom. Duhovnik nato z nekaj besedami spodbudi spokornika k zaupanju v Boga. Če je spokornik duhovniku neznan, je prav, če mu sam pove okoliščine svojega življenja, čas zadnje spovedi, težave vsakdanjega krščanskega življenja in drugo, kar more spovedniku biti v korist pri opravljanju njegove službe.

Branje božje besede

Nato duhovnik ali pa sam spovednik, kolikor je to primerno, bere odlomek iz svetega pisma; to pa more storiti že med pripravo na zakrament. Božja beseda namreč vernike razsvetljuje, da spozna svoje grehe, ga kliče k spreobrnitvi in k zaupanju v božje usmiljenje.

Priznanje grehov in sprejem pokore

Spokornik nato pove svoje grehe. Duhovnik naj mu pomaga, če je potrebno, da bo spoved popolna. Spodbuja naj ga, naj se iskreno pokesa za žalitve, ki jih je storil Bogu; končno naj mu pomaga s primernimi nasveti, da bo začel novo življenje, in naj ga pouči, kolikor je potrebno, o dolžnostih krščanskega življenja.

Če je spokornik storil škodo ali dal pohujšanje, naj duhovnik doseže, da bo obljubil primerno povračilo.

Duhovnik mu nato naloži pokoro, ki naj ne bo le zadoščenje za pretekle grehe, ampak tudi pomoč za novo življenje ter zdravi- lo proti slabosti. Zato naj bo po-

kora, kolikor je mogoče, primer-
na težini in naravi storjenih
grehov.

Pokoro je mogoče opraviti z
molitvijo, odpovedju samemu se-
bi, zlasti pa s službo bližnjemu
in z deli usmiljenja. Na ta na-
čin je še bolj viden socialni zna-
čaj greha in odpuščanja.

Molitev spokornika in duhovnikova odveza

Potem spokornik s primerno
molitvijo izrazi svoje kesanje in
sklep glede novega življenja. Z
isto molitvijo prosi nebeškega
Očeta odpuščanja svojih grehov.

Po spokornikovi molitvi stegne
roko nad spokornikovo glavo in
izgovarja besedilo odveze, v kate-
ri so bistvene besede: „Jaz te
odvežem tvojih grehov v imenu
Očeta in Sina in Svetega Duha.“
Ko duhovnik izgovarja te zadnje
besede, naredi nad spokornikom
znamenje križa.

Besedilo odveze pove, da spo-
kornikova sprava res izhaja
iz Očetovega usmiljenja; kaže na
povezanost, ki je med grešnikovo
spravo in Kristusovo velikonoč-
no skrivnostjo; poudarja vlogo
Svetega Duha pri odpuščanju
grehov; končno opozarja na cer-
kvenostni vidik zakramenta po-

kore s tem, da za spravo z Bo-
gom prosi Cerkev in se ta spra-
va podeljuje po službi Cerkve.

Zahvala Bogu in odslovitev spokornika

Ko je spokornik prejel odpu-
ščanje grehov, naj slavi božje u-
smiljenje in se Bogu zahvali s
kratko molitvijo, vzeto iz sv. pi-
sma. Nato ga duhovnik odslovi
v miru.

Spokornik svojo spreobrnitev
nadaljuje in izraža z življenjem,
ki ga prenavlja v duhu Kristuso-
vega evangelija in ga vedno bolj
napolnjuje z ljubeznijo do Bo-
ga, kajti „ljubezen pokrije mno-
žico grehov“ (1 Pet 4, 8).

Krajši obred

Duhovnik more nekatere dele
obreda opustiti ali okrajšati, če
tako narekuje pastoralna potre-
ba, vendar je treba v celoti obra-
niti: priznanje grehov in spre-
jem pokore, povabilo h kesanju,
besedilo odveze in odslovitve.

V smrtni nevarnosti je dovolj,
da duhovnik izreče bistveno bese-
dilo zakramentalne odveze, in si-
cer: „Jaz te odvežem tvojih gre-
hov v imenu Očeta in Sina in
Svetega Duha.“

Ne zdi se mi nespametno, če se ljudje ne poglobljajo v Koperni-
kovo mnenje. Toda življenjsko vprašanje je, ali je duša umrljiva
ali neumrljiva.

Pascal

^vClovek, napredek in razvoj

(Ob deseti obletnici okrožnice Populorum progressio)

Najbrž ni nikoli skozi zgodovino človek toliko težil in hrepenel po napredku kakor v naših dneh. Vsak in vsi si želijo napredovati, toda kdaj in kako, kaj pomeni napredek? Vsak si ga razlaga po svoje, zato obstaja množstvo definicij in odgovorov. Najbolj preprosto nam pomeni iti naprej v novo, doseči nove iznajdbe, odkriti še nepoznano, nove svetove, nova sredstva. Zajame duhovni in tvarni svet človeka, vendar je poudarek na tvarnem. Dejansko se sodobni napredek istoveti s tehničnim, ker v človekovi glavi prevladuje tehnološka miselnost in ima človek pogled obrnjen pretežno v tvarni svet.

Napredek mora služiti človeku, če ga pravilno razumemo, mu izboljšati tvarne pogoje življenja in ga dvigniti na višjo duhovno in kulturno raven. Toda ni vse tako enostavno, obstaja vrsta pojmovanj in razlag. Imamo napredek zaradi napredka, napredek zaradi pospeševanja znanosti in tehnike, napredek zaradi želja po uničenju in maščevanju ipd.; naštevane bi lahko šlo v nedogled.

Resnični namen in nalaga napredka je pomagati človeku k njegovemu razvoju, to pomeni iz-

boljšanje tvarnih in duhovnih pogojev življenja, izpopolnitev, rast, prizadevanja, da bi bil vsak dan boljši, plemenitejši, bolj človeški, boljši kristjan.

Tudi razvoj, kateremu bi naj služil napredek, si ljudje različno razlagajo. Nekateri smatrajo za razvoj veliko površino obdelanih polj, z bujno rastjo pridelkov, z visokim hektarskim donosom pšenice, z velikim številom goveje živine na obširnih pašnikih, veliko tovarn za vse vrste proizvodov in dobrin, ki jih omogočata znanost in tehnika, obširno cestno omrežje, napolnjeno z nepretrgano verigo avtomobilov, vso komodnost v stanovanju, povrh pa še razkošno pogrnjeno mizo. Toda to ni razvoj, je samo del razvoja, ki bi naj služil drugemu delu, višjemu in dokončnemu smotru človekovega življenja. Na ta drugi del razvoja pa večina pozablja ali ga prezira.

V prizadevanjih za tvarni razvoj je človek stopil v mrzlično tekmo s sočlovekom, narod z narodom, lahko rečemo, da kontinent s kontinentom. Vse drvi v iskanju jutrišnjega boljšega dne; pravimo, da si vsi prizadevajo za večji razvoj in rast. Tekmova-

nje in drvenje je brezobzirno, kruto, nečloveško. Prevladuje nagon sile in brezobzirnost, naravni zakoni in pravica do življenja so postavljeni ob stran poti. To hlastanje za tvarnim razvojem se končno spremeni v neke vrste strast, ki zamegli pravi pogled na svet in lastno bodočnost. Tukaj pa je korenina, jedro velike nesreče v navidezni sreči sodobnega človeka.

Te brezobzirne in krute tekme za razvojem ne zmorejo vsi. Si-cer gredo vsi tekmovalci naprej, nihče ne stoji na mestu, ker ga naravni tok življenja vleče naprej. So pa izredno velike razli-

ke v hitrosti razvoja. Eni gredo s korakom pešca, morda s tekom atleta, drugi pa z brzino, ki je že prekoračila predvidevanje. Ta razlika v hitrosti razvoja povzroča ljubosumnost in nevoščljivost med posamezniki in narodi. To se je že spremenilo v živčnost, ki ni samo bolezen posameznikov, ampak celih narodov. Potrditev tega dobimo, če le malo globlje pogledamo v dogajanja na mednarodnih konferencah in sestankih.

Razlike med bogatimi in revnimi posamezniki, posebej še med bogatimi in revnimi narodi se večajo. Nekateri so prepričani, da so nepremostljive, drugi pravijo,

Meškov božični misterij „Henrik, gobavi vitez“ v Našem domu v San Justu 1. in 2. januarja v režiji Frida Beznika. Od leve na desno: Janez Krajnik, Kristina Jereb, Nuška Belič, Marko Mustar, Metka Markovič, Irena Urbančič in Tone Erjavec. Sceno je izdelal Tone Oblak (Foto Marko Fink)

da so nujne in potrebne, ker so gonilna sila razvoja in jamstvo, da se bo lahko šlo naprej brez prestanka, v nedogled. Pozabljajo, da je vse človeško tudi časovno in kvantitativno omejeno.

Ker je razvoj enostranski, samo tvaren, je duhovna revščina vedno večja. Tukaj se dejansko ne napreduje, ampak nazaduje. Oboji, manj razviti in razviti, so duhovno vedno manj razviti, vedno manj ljudje, manj človeški. To nam pa da vsaj delni odgovor, zakaj je v sodobni družbi toliko ubojev in umorov, tudi še nerojenih, zakaj so gverile in revolucije, vojne in sovraštvo.

Cerkev in razvoj

Cerkev kot božja ustanova na zemlji je priča tega žalostnega stanja sodobnega človeka in človeštva. Zelo je zaskrbljena za njegovo bodočnost. Zato „trdno zasleduje razvoj narodov, zlasti tistih, ki bi se radi rešili lakote, bede, udomačenih bolezni in nevednosti, ki bi bili radi bolj na široko deležni sadov omike in bi radi, da se bolj dejavno upoštevaljo njihove človeške zmožnosti, ki si nenehoma prizadevajo za še večjim razmahom... Ker je oznanjevalka Kristusovega evangelija, „je čutila dolžnost, da se ponudi ljudem v službo, da jim pomaga razumeti vso razsežnost tega težkega vprašanja in jih prepričati o nujnosti skupnega nastopa na tem odločilnem prelomu zgodovine človeštva“ (Pa-

vel VI. v okrožnici *Populorum progressio*, tč. 1., slovenski prevod).

Ni odveč večkrat povedati, da si je Cerkev skozi stoletja prizadevala za reševanje socialnih problemov. Papež Pavel VI. to nalogo nadaljuje v teh težkih časih in okoliščinah brez omahovanja. Položaj je težak, morda težji kot kdaj koli prej, socialno vprašanje je postalo svetovni problem. Ne gre za vprašanje ureditve plač in delovnih pogojev v podjetju, stroki ali industrijskih panogah, ampak za življenje in obstoj ljudstev in narodov. Tega težkega položaja se narodi in ljudstva zavedajo, ker so socialna nasprotja že zajela vesoljni svet. „Živi nemir, ki se je polastil najprej siromašnih plasti po državah z visoko industrializacijo, se sedaj loteva tistih, katerih gospodarstvo je izključno poljedeljsko: tudi kmete prevzema zavest nezasluzene bede. K temu se pridružuje še sramota kričečih razlik ne smo v uživanju dobrin, marveč še bolj v izvrševanju oblasti. Dogaja se namreč ponekod, da peščica izvoljencev uživa potratno udobnost, medtem ko ostalo prebivalstvo, siromašno in razkropljeno po poljih, nima skoraj nobene možnosti, da bi delalo iz lastne pobude in z lastno odgovornostjo, in živi hkrati pogosto v takih življenjskih in delovnih razmerah, kakršne niso vredne človeške osebe“ (Pavel VI., prav tam, tč. 9).

Gnev in nezadovoljstvo, prizadevanja in gonja za stvarnimi dobrinami, nova industrijska in tehnična civilizacija podirajo način in omiko stoletij in to enako v družinah kot pri posameznikih. To Pavel VI. še posebej opaža pri mladini, „ker so jo mladi zavrgli kot nepotrebno oviro in se željno obrnili k novim oblikam socialnega življenja. Tako se rodovno nasprotje otežuje še s tragično izbiro: ali ohraniti stare ustanove in vere in se pri tem odreči napredku ali pa se odpreti od zunaj došli tehniki in omiki, pa z izročili preteklosti zavreči vse njih človeško bogastvo. Nравne, duhovne in verske opore iz preteklosti se res pogosto zrušijo, ne da bi vključitev v novi svet dala enako gotovost“ (Pavel VI., prav tam, tč. 10).

Tudi sedaj Cerkev opozarja in uči

Cerkev nikoli ne da samo diagnozo položaja, pokaže na potrebne rešitve in kako se do njih pride. Zaveda se, da nima sile oblasti, orožja, premoženja in gospodarske moči. Ne mara se vmešavati v politiko držav, hoče pa, da človeška družba postane dobra, občestvo božjih otrok že na tem svetu.

V obstoječi mrzlični in brezčloveški gonji za razvojem vidi njegovo enostranost in krivice, ki jih prinaša ali povzroča. Ker se skrbi samo za tvorni razvoj, po-

zablja pa na človekovo dušo, papež pravi, da se resnični „razvoj ne omejuje samo na gospodarsko rast. Če hoče biti pravilen, mora biti celosten, to se pravi, mora pomagati najprej vsakemu človeku in celemu človeku“ (prav tam, tč. 14). Tehnika, znanost in gospodarstvo na to resnico pozabljajo.

Težnja za razvojem zahteva vedno več tehničnih strokovnjakov in vodi k oboževanju tehnike. Pri tem se pretirava in zapada v enostranost, ker „če nadaljevanje razvoja terja zmeraj več tehnikov, terja še mnogo bolj zmeraj več modrih in globokih mislecev, ki naj poiščejo nekaj novi humanizem, ki bo omogočil sodobnemu človeku, da najde samega sebe s tem, da sprejme najvišje vrednote ljubezni, prijateljstva, molitve in premišljevanja“ (Pavel VI., prav tam, tč. 22).

Premožni morajo pomagati šibkim, bogati revnim, bogati narodi ljudstvom v pomanjkanju in potrebi. Obstaja občečloveška dolžnost medsebojne vzajemnosti. Že drugi vatikanski cerkveni zbor je učil, da imajo razviti narodi prevažno dolžnost, podpirati narode v razvoju. „Spričo rastoče potrebe nezadostno razvitih držav nam mora biti naravno, da bogate dežele del svoje proizvodnje oddajo za lajšanje potreb v drugih deželah, prav kakor je tudi naravno, da izobrazijo učitelje, tehnike, znanstvenike, ki bodo svojo vednost in znanje stavi-

li siromašnim v službo“ (Pavel VI., prav tam, tč. 48).

Za praktično realizacijo te mednarodne vzajemnosti papež priporoča ustanovitev mednarodnega sklada za pomoč nerazvitim narodom, poštenje v trgovskih odnosih, predvsem pa iskreno krščansko ljubezen, ki je zmožna premestiti oziroma odstraniti vse težave.

Niso je vsi sprejeli

Predolgo bi bilo navajati vsaj glavne misli okrožnice, a že navedene nam pokažejo, kaj je resnični razvoj, kakšne dolžnosti imajo vsi, ki ta razvoj vodijo in pospešujejo, kaj je njegov namen. Posvetila je v temo zmot in pokazala pot iz zmešnjave.

Kot vsaka okrožnica v preteklosti je bila tudi ta pri večini ljudi dobre volje iskreno sprejeta, naletela pa je tudi na nasprotnike in tudi na take, ki so ji hoteli dati drugačen pomen, kot ga v resnici ima. Niso hoteli vsi razumeti, da je govoril Kristusov namestnik na zemlji v skrbi za dušni blagor in večno usodo človeštva.

Nekateri so videli in še vidijo v okrožnici političen dokument in so trdili, da je dala duška politični levici in hud udarec konservativnim katoličanom, zato je naletela na odpor pri politični desnici. Bili so je veseli, ker so videli, da se nauk lahko izmaliči in prilagodi njihovim željam in

namenom, zato se je gospodarskih krogov, predvsem liberalnih, lotevala nejevolja in pesimizem.

Vsi ti so zgrešili z razlago okrožnice. Ta je doktrinarna, brez političnih namenov, je socialni nauk Cerkve o družbenem in gospodarskem razvoju družbe v drugi polovici dvajsetega stoletja.

Posebno močno so se je oklenile nekatere dežele v razvoju, predvsem v latinski Ameriki. Vsilile so ji političen pomen in jo vzele za svoj program z razlago, ki odgovarja njihovim željam. Mislile so, da bodo dosegle zadovoljivo stopnjo razvojne rasti brez truda in lastnih prizadevanj, brez resnega dela. Ker se to ni zgodilo, so pozabili na nauk okrožnice in se zatekajo k virom, ki so daleč od resnice, kar položaj še zaostrojuje.

Gotovo je, da je okrožnica zaradi značaja vprašanja, ki ga obravnava, bliže levici kot desnici. Če se iztrgajo namenoma samo določeni odstavki, se vidi, da veliko bolj obsoja gospodarski liberalizem kot pa komunizem. Vendar je to samo videz. Papež samo nadaljuje socialni nauk svojih prednikov in si prizadeva, zgraditi pravično družbo na temeljih svobode in demokracije, zato in samo zato bolj odločno pokaže na njene pomanjkljivosti, ki so ovira za dosego cilja. O komunizmu pa je Cerkev že veliko krat odločno povedala, da je protinaraven, in ga je odklonila. Tudi tokrat papež samo opozarja

Mati Terezija

O MATERI TEREZJI smo v Duhovnem življenju že pisali. Pa se nam zdi prav, da o tej izredni ženi napišemo še kaj več. Zadnja leta postaja vedno bolj znana po vsem svetu. Odboru za Nobelove mirovne nagrade so ugledni ljudje iz raznih dežel že dvakrat predlagali, da naj se materi Tereziji podeli mirovna nagrada za njeno ogromno delo za olajšanje revščine in trpljenja v Indiji pa tudi drugod po svetu. Po njenem nastopu na 41. mednarodnem evharističnem kongresu v Filadelfiji v Združenih državah Amerike pa je njena popularnost še bolj narastla. Številni časopisi so prinesli njeno sliko in opisovali njeno delo.

Mati Terezija — z dekliškimi

.....

na dolžnosti zasebne lastnine, obsoja egoizem, pretirani individualizem, zato nekatere boli. Ne pove nič več, ne obsodi več, kot je povedano in obsojeno v evangeliju. Aplicira ga na obstoječe razmere.

Okrožnica nam pokaže, kaj je resnični razvoj v službi človeka in nudi bogato snov za študij socialnega vprašanja in pravilno vrednotenje in razumevanje težav naših dni.

Avgust Horvat

imenom Agnes Bondza Bojadžiu — se je rodila 27. avgusta 1910 v Skoplju albanskim staršem, ki so bili lastniki drogerije. Doma so govorili albanski jezik. V šoli pa se je naučila srbskega jezika, ki ga še danes tekoče govori, čeprav je že od leta 1928 proč od domovine. Doma je končala ljudsko šolo in gimnazijo. Po maturi je vstopila v red loretskih sester na Irskem. Ko je končala noviciat, so jo poslali v Kalkuto (Indija) za profesorico na dekliško srednjo šolo. Na tem mestu je z vso skrbnostjo učila svoje gojenke do leta 1946.

Nov poklic

Ko je mati Terezija dan za dnem opazovala v predmestjih Kalkute nepopisno revščino indijskih množic, umiranje starčkov kar na ulicah, silno umrljivost podhranjenih otrok, je v svoji notranjosti slišala glas, ki ji je naročil, da naj se posveti delu za lajšanje revščine in bolečin teh tisoč in tisoč revežev. In ko so jo predstojnice samostana loretskih sester poslale na duhovne vaje v Darjeeling, pod himalajske hribe, je spričo revščine, ki jo je videla na poti, napravila trden sklep, da hoče izstopiti iz samostana loretskih se-

**Mati
Terezija**

ster, opustiti delo profesorice in se popolnoma posvetiti največjim revežem v Indiji.

Ta svoj sklep je sporočila vrhovni predstojnici svojega reda. Po dveh letih je dobila dovoljenje, da sme izstopiti iz reda, in kmalu nato pa je dobila tudi dovoljenje papeža Pija XII., da sme ustanoviti nov red.

Misijonarke ljubezni

Članicam - redovnicam novega reda je dala mati Terezija ime „Misijonarke ljubezni“. Redovnice morajo poleg treh navadnih redovnih zaobljub (pokorščine,

čistosti in uboštva) napraviti še četrto zaobljubo: ljubezni do bližnjega. Njihovo delo v resnici obstaja v izkazovanju ljubezni do bližnjega skozi večino dneva. Samostan, ki je kar najbolj skromen in preprost, služi samo za prenočišče, ves ljubi dan pa so v stiku z revnimi in pomoči potrebnimi. Oblečene so v bele sarije, ki je oblačilo revnih indijskih žena. Na levi rami, kjer so sariji speti, nosijo križec, ki jih opozarja, da hodijo med revnimi brati in sestrami kot poslanke Jezusa Kristusa. Ob križu v njihovih kapelah je napis: „Ljubite, kot ljubim jaz!“

Misijonarke ljubezni uživajo veliko spoštovanje povsod, kjer delujejo. Nikomur ne vsiljujejo svojega krščanstva, pač pa nesebično pomagajo vsakomur, kdor je pomoči potreben.

Kljub temu, da je red zelo zahteven, je privlačen za mlada dekleta. Danes ima red svoje postojanke ne samo v Indiji, kjer je bil v Kalkuti ustanovljen prvi samostan, ampak tudi v Avstraliji, Tanzaniji, na Cejlonu (Sri Lanka), Etiopiji, Leosu, Brazilu, Venezueli in Italiji. Iz mnogih krajev dobiva mati Terezija prošnje za ustanovitev novih postojank. Pred osmimi leti je imel red 350 članic-redovnic, danes jih ima nad 1200. Kandidatinje prihajajo iz vseh družbenih slojev, od izobraženk do delavk.

Pod vodstvom matere Terezije oskrbujejo danes misijonarke ljubezni 35 milijonov gobavcev, zdravijo bolne reveže v 175 dispanzerjih, imajo 13 hiš samo za umirajoče, ki jih v Indiji polagajo kar na ceste, da nimajo revni sorodniki stroškov s pogrebom, imajo otroška zavetišča za poškodovane in zavržene otroke. Za gobavce gradijo hiše in cele vasi.

„Bog blagoslavlja moje delo“

O svojih začetkih pripoveduje mati Terezija tole: Januarja 1949 sem prvič hodila po kalkutskih ulicah z namenom, da pomagam revežem. Imela sem v ta namen

5 rupij. Približal se mi je duhovnik in me prosil, naj kaj prispevam za dober tisk. Tedaj sem imela pri sebi samo še eno rupijo, ker sem štiri že razdelila med reveže. To sem izročila duhovniku. Še isti večer se je ta duhovnik oglasil v moji kolibi in mi izračil zavojček, ki mu ga je zame dal neki neznanec. V zavojčku je bilo 100 rupij. Tisti trenutek sem imela občutek, da Bog blagoslavlja moje delo in da me nikoli ne bo zapustil.

Naj omenimo še eno izjavo matere Terezije: „Evangelij je treba oznanjati z vzgledom in ne samo z besedo.“ Ta stavek je postal geslo misijonark ljubezni. Ne govorijo, ampak delajo in sicer tam, kjer je revščina največja: po predmestjih, po barakah in na smetiščih, po luknjah iz desk, pločevine in lepenke.

Nagrada Janeza XXIII.

Dne 6. januarja 1971 je Pavel VI. izročil materi Tereziji „nagrado Janeza XXIII. za mir“. Ob tej priložnosti je papež Pavel VI. dejal med drugim tole: „Res je, dobro je treba delati ponižno, tiho, brez slehernega namena, da bi se s tem ponašali in bi to razglašali. Tako nas je učil naš Gospod. Toda Gospod je tudi rekel, naj svetilke ne postavljamo pod mernik, ampak na svetilnik, da bi svetila vsem v okolici.“ Dodal je še, da ima to izžarevanje dvojni namen: prvi je vzgajanje mladih ljudi, drugi namen pa je

slava nebeškega Očeta, od katerega prihaja vse dobro. Nobena stvar ne napravi krščanstva tako privlačnega kakor človek, ki je v sebi uresničil njegove ideale, zlasti ideal ljubezni do Boga in do bližnjega. Ta pa je na naravnost otipljiv način uresničen v osebi matere Terezije.

Nagrado Janeza XXIII. za mir, ki je znašala 15 milijonov lir, je mati Terezija porabila — podobno kot denar, ki ga je iztržila za avto, ki ga ji je podaril Pavel VI. ob obisku v Indiji — za zgraditev vasi za gobavce v Indiji.

Ko so vprašali časniki matere Terezijo, s kakšnimi občutki je sprejela novico o nagradi za mir, je odgovorila: „Da je nisem vredna. Bila pa sem je vesela, ker bom s tem denarjem lahko mnogo storila za svoje reveže.“

Nova priznanja

Poleg nagrade Janeza XXIII. za mir je mati Terezija prejela tudi nagrado v znesku 120.000 dolarjev od Ustanove Kennedy.

V letu 1976 ji je univerza v Kalkuti podelila doktorat „honoris causa“. Odlikovanje ji je podelila sama predsednica indijske vlade Indira Ghandi, ki je velika

občudovalka dela matere Terezije in njenih sodelavk.

Organizacija Združenih narodov za poljedelstvo in prehrano (FAO) je m. Tereziji nedavno izročila medaljo Ceres „v znak spoštovanja in občudovanja za delo, ki ga opravlja za reveže in lačne.“

Največjo počastitev pa je mati Terezija doživela s posebnim povabilom na 41. evharistični kongres v Filadelfiji leta 1976. Bila je častni gost kongresa in je govorila na zborovanju „Freedom and Justice Conference“. Bila je predmet splošnih simpatij in občudovanja. Ob tej priložnosti je mati Terezija spregovorila tele značilne besede: „Veliko materialno siromaštvo trpijo narodi v Afriki, Indiji in drugod. To je revščina zaradi pomanjkanja kruha. Svet na zahodu, v Evropi in tukaj v Ameriki pa je lačen ljubezni. Tudi to je revščina — duhovna revščina. Obojim je potrebno nuditi pomoč.“

Za nas pa naj velja sklep: Ni dovolj, da velike može in žene občudujemo, potrebno je, da jih posnemamo. Vsakdo ima dovolj priložnosti, da lajša materialno in duhovno revščino v svoji okolici.

Rudolf Smersu

Bolj zanimivo kot dokazovati krščansko vero bi bilo človeka vpeti v skušnjava, da bi zdrknil v to vero. Opisati jo z vsemi podrobnostmi, prikazati njeno čudovito skladnost s tako močjo, da bi nevernika zgrabila omotica in bi mu ne preostalo drugega, kakor da se vrže vanjo.

Jacques Rivière

Pavel VI.

upornemu škofu Lefebvru

ZADNJEGA novembra je objavil Sveti sedež pismo, ki ga je poslal Pavel VI. 11. oktobra msgr. Marcelu Léfèbvru, naj bi razmišljal pred Bogom o nevarnosti svojega zadržanja. Pavel VI. bi rad pripravil Léfèbvra do tega, da bi se vrnil v popolno cerkveno občestvo, v pokorščino Petrovemu nasledniku. Papež je bil pripravljen, da mu olajša ta korak.

Sveti sedež dotlej ni hotel objaviti tega pisma, ki je odločno, toda bratsko, da bi nudil msgr. Léfèbvru potrebni čas za premislek. Toda ta je — namesto, da bi dal svetemu očetu pričakovanj odgovor — razširil zlorabljeno razlago papeževega posega in je nadaljeval s svojo dejavnostjo.

V svojem pismu se papež sklicuje na avdienco, ki jo je dovolil msgr. Léfèbvru 11. septembra lani, pri čemer pripominja, da je pričakoval od prelata bistveni odgovor o njegovih stališčih in dejavnostih. Ker po enem mesecu ni bilo videti, da bi škof kakorkoli spremenil svoje stališče, je sveti oče povzel svoje zaključke o položaju.

Papež Pavel VI. predvsem navaja, da zlorabe, proti katerim namerava msgr. Léfèbvre nasto-

pati, ne opravičujejo splošne obtožbe koncila in reform, ki jih je ta navdihnil in hotel.

Papež dalje ugotavlja, da si prelat pridržuje izključno pravico nekega poslanstva, ki pripada vsem škofom, še posebej pa svetemu očetu: gre za čuječnost in popravo stranpoti. V papeževem pismu je dalje rečeno, da je videti nasprotujoče si stališče, ki ga zavzema škof, ki se po eni strani pritožuje, da avtoritete v Cerkvi ne spoštujejo, po drugi strani pa sam izraža nezaupanje Svetemu sedežu in se javno ne pokorava papežu.

V drugem delu pisma papež Pavel VI. proučuje zamisel Cerkve, kot izhaja iz listin in zahtev msgr. Léfèbvra. V tej zvezi papež piše: Gre za načelno vprašanje vaše odkrito proglašene odklonitve, ki jo je treba temeljito proučiti, da bi priznali v svoji celoti avtoriteto drugega vatičanskega vesoljnega cerkvenega zbora in papeževo avtoriteto; odklonitev, ki jo spremlja akcija, ki stremi po širjenju in organiziranju, kar moramo na žalost imenovati upor. To je bistvena, jasno nevzdržljiva točka. Papež nato dokazuje v luči nauka Cer-

MOLITVENI NAMEN ZA MAREC

Splošni: Da bi bolje izkoriščali sredstva družbenega obveščanja za oznanjevanje odrešenjskega evangelija.

Misijonski Da bi prvotni prebivalci Avstralije, enako kot vse druge kulturne skupnosti, lahko spoznali v svoji govorici evangelijsko sporočilo in ga celotnega sprejeli.

kve zmotnost ekleziološkega pojmovanja msgr. Léfèbvra.

V tretjem delu svojega pisma Pavel VI. želi od msgr. Léfèbvra kak konkreten znak svojega spregleda. Predvsem želi od prelata, naj pripravi izjavo, ki bi vsebovala: odkrit pristanek na vsa besedila drugega vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora, sprejem papeževih sklepov, sprejem določil kanonskega prava, prenehanje obtoževanja papeža in njegovih sodelavcev, spoštovanje odgovornosti škofov v njihovih škofijah in opustitev pobud, ki bi bile nasprotne tej izjavi.

Dalje želi, naj bi izročil v papeževe roke odgovornost za semenišča, ki jih je ustanovil msgr. Léfèbvre. Kar se tiče duhovnikov, ki so bili protizakonito po-

svečeni, jim bodo lahko cerkvenopravne kazni, ki so jih zaradi tega zadele, odvzete, pod pogojem, da sprejmejo izjavo, ki jo papež zahteva od msgr. Léfèbvra. Kar se tiče drugih ustanov, ki jih je ustvaril škof, hosta njihovo nadaljnje življenje in dejavnost podrejena sporazumu s krajevnim škofom ob upoštevanju omenjene izjave.

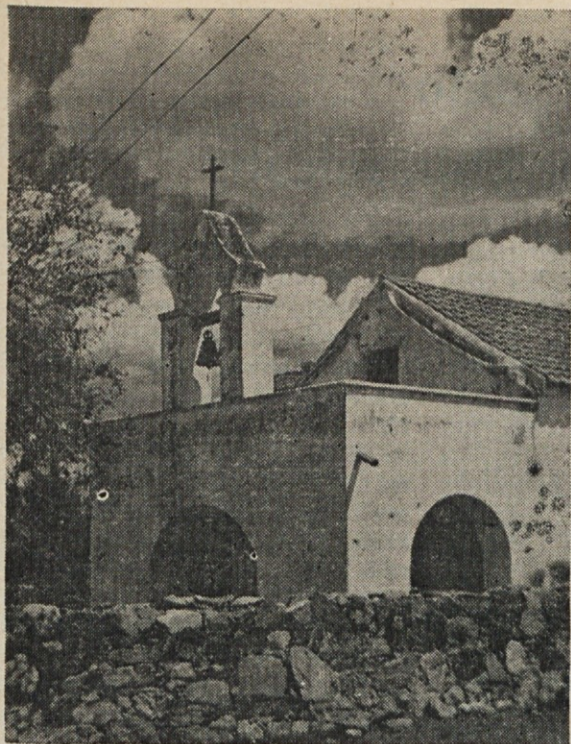
Papež zaključuje svoje pismo z zagotovitvijo, da sta odvisna oproščenje in ukinitvev suspenzije a divinis msgr. Léfèbvra od iskrenega sprejema pogojev papeževga pisma s strani škofa, brez kakršnih koli dvoumnosti.

Med razlogi za sedanjo objavo papeževga pisma msgr. Léfèbvru, je — tako je bilo povedano — dejstvo, da škof nadaljuje s svojo dejavnostjo. Glasnik Svetega sedeža je to dejavnost takole opisal:

Sprejel je na primer nove strukture duhovniške bratovščine sv. Pija V., ki nima več kanonskega obstanka.

Vodil je skupščino in daroval sveto mašo v Friedrichshafenu v Nemški zvezni republiki, ne da bi se brigal za suspenzijo, ki je v njegovem pogledu še dalje v veljavi, in za prepoved, ki so jo jasno izrazili krajevni škofje.

Z naslovom „Obtožujem koncil“ je objavil svoje osebne posege, ki jih je imel, predno so bila izdelana dokončna besedila koncila, pri čemer je nudil tole sodbo: Dvoumnosti in možnosti raz-

**Cerkvica
Žalostne
Mater božje
v počitniškem domu
dr. R. Hanželiča
v San Estebanu,
Córdoba
(foto M. Šušteršič)**

ličnih razlag tega pastoralnega koncila so vsebovala strup, ki se je razširil po vsej Cerkvi z reformami in koncilskimi izvajanj.

V nedeljo 31. oktobra je v E-cone izvedel povsem protipravna posvečenja. Končno je v Franciji in v Veliki Britaniji pričel z novo vrsto predavanj, pri čemer je skušal privedi katoliške vernike k svojemu stališču nezaupanja in odpora proti Svetemu sedežu in k ustvarjanju občestev, ki so na robu tistih, ki so zakonito povezana s svojimi škofi.

V takih pogojih, tako je dodal

glasnik Svetega sedeža, mora biti pastoralna skrb papeža ne samo ta, da znova privede enega svojih bratov k popolnemu cerkvenemu občestvu, ampak tudi, da prepreči, da bi bil del krščanskega ljudstva prevaran v svoji dobri veri s pomočjo obtožb, ki grobo greše proti resnici in proti edinosti Cerkve. Zato je Pavel VI. sklenil, da točno objavi težki opomn, ki ga je izrekel msgr. Léfèbvru na podlagi svoje avtoritete kot naslednik svetega Petra.

Roman Rus

Duhovniško delo v tukajšnjih bolnišnicah

PRI ENEM izmed srečanj me je po običajnem pozdravu nago-voril moj nekdanji sošolec: „Ti, ki si že dolgo vrsto let bolniški kaplan v eni buenosaireskih bolnišnic, ali ne bi napisal za našo revijo nekaj o svojem duhovniškem delu? Kaj delajo naši duhovniki po argentinskih župnijah, smo že nekajkrat brali v preteklih letnikih Duhovnega življenja. Napiši še ti nekaj, saj bo gotovo za bralce DŽ poučno in zanimivo.“ Ne morem podati izčrpnega in vsestranskega pregleda o delovanju, težavah, dosežkih in prizadevanjih bolniškega kaplana, ampak bom nanizal le nekatere reči.

Duhovniško delo v bolnišnicah ni ne enolično in ne dolgočasno. Bolniški kaplan želi nuditi duhovno pomoč bolnikom. In to ni zmeraj lahko, čeprav se jim približaš z najboljšim namenom, te včasih odklonijo. Večkrat doživljaš Gospodovo napoved: „Ker niste od sveta, vas svet sovraži. — Otresite tedaj prah z obuvale in pojdite drugam!“ Kam? K sosednji postelji ali v sosednjo sobo.

Poleg obiskov bolnikov in človeškega ter duhovnega pogovora

z njimi je v bolnišnicah tudi veliko podeljevanja zakramentov.

Najprej bom omenil krščevanje otrok. Ljudje zelo radi dajejo krstiti novorojenčke kar v bolnišnici. Verujejo in so prepričani, da je krst za otroka najboljše zdravilo. V sedanjem času, ko na farah zahtevajo pripravo staršev in botrov pred podelitvijo sv. krsta, bi mnogi starši še posebej radi krstili kar na hitro v bolnišnici. Vendar dovoljuje škofija krst le hudo bolnih. Mnogim podelim le zasilni krst. — Niso pa redki primeri, da po predhodni pripravi krstim tudi odrasle, tudi take, ki so že prešli šestdeseto leto. Bog kliče, noče smrti grešnika. Je pa s pripravo redno težava. Nekateri imajo tudi pomisleke, češ kaj bodo rekli, da se dam krstiti v teh letih. Drugi odlašajo kot Konstantin Veliki: Sedaj še ne, saj me še ne davi za vrat bela žena.

Velike težave so navadno s spovedjo. Vsak, ki leže v posteljo, misli predvsem le na dvoje: da bi ozdravel in to čimprej. Pa se približa duhovnik in trdi, da je predvsem važno dušno zdravje in sprava z Bogom. Je pa to spovedovanje v bolnišnicah dokaj

različno od onega v spovednicah. Najprej je treba vedeti, kaj dopušča čas. Včasih je treba pohiteti, da jo ne ubere prehitro čez goro. Pri drugem moraš potrpežljivo poslušati, kako se je boril in prebijal skozi življenje, da ujamеш primeren trenutek za vprašanje, kako je z njegovo vero in krščanskim življenjem. So primeri, ko je treba odstraniti vse močnejše predsodke glede sprave z Bogom in glede vloge duhovnika pri tem. Večkrat je treba sestiti in z bolnikom kartati, dominati, šahirati in si tako pridobiti zaupanje. Prav pri bolnikih pa veljajo Jezusove besede: „Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo delavci.“ Zato je treba moliti in iskati dobrih duš, da molijo, se žrtvujejo in darujejo svoje trpljenje za spreobrnjenje grešnikov.

Bil je primer, ko me je prosila bolnica za spoved in to v navzočnosti svoje hčerke. Ko sem ugovarjal, me je prekinila, češ da ve za tajnost spovedi. Ko je prišla hči, me je poklicala in takole začela spoved: „Tale je moja hčerka in je poročena. Ob njeni poroki sem jaz Boga težko žalila. Mislila sem samo na njeno srečo, da se bo poročila, in sem se zlagala ter podpisala, da je krščena. A danes vam pred njo povem, da ni krščena. Do sem je javna spoved, sedaj pa naj se hčerka umakne in bom opravila tajno spravo, ker se tiče samo mene.“

So tudi primeri, ko so bolniki stari in naglušni in ko ni moč storiti drugega, kot moliti z njimi kesanje. In tudi to ima svoje dobre strani. Primeri se, da posluša molitev kesanja kak drugoverec in te prosi, da bi tudi z njim molil to molitev.

Ko že omenjam drugoverce, povem, da je to poglavje zase. Če so res drugoverci od rojstva, ni z njimi nobene težave govoriti o Bogu, o veri, o razlikah med verami, o kulturi in sploh o življenju. Če so ohranili vero ali ne, so redno razpoloženi govoriti z duhovnikom.

Z odpadniki je pa povsem drugače. So nestrpní, prezirljivi in napadalni ter bi duše še v zadnjem trenutku radi zapeljali. Ti tudi trosijo mnogo tiskane besede. Bolniki odklanjajo, vendar oni kljub temu puščajo svojo propagando.

Tudi z bolniškim maziljenjem so težave. Vsak se ga boji. To je videti že pri zdravih. Ko ga omenite, se kar zgrozijo, češ ali bo po meni. Niso redki primeri, ko sorodniki ob podeljevanju sv. maziljenja pretiravajo z nepotrebnim jokom. Praksa mi je pokazala, da je podelitev tega zakramenta najboljše opraviti v odsotnosti sorodnikov, čeprav bi bilo ob res živi veri bolnika in družine najlepše, če bi bili tudi oni zraven.

So pa tudi nekateri razveseljivi primeri ob maziljenju. Ko sem mazilil nekega bolnika, me je vpra-

šal: „Gospod, ali sem tako slab?“ „Tisti, ki so zdravi, ne pridejo v bolnišnico,“ sem mu odgovoril. Ko sem končal z maziljenjem, me je prosil, naj pokličem notarja. „Hočem namreč urediti stvari, ki sem jih dolžan pred vestjo. Nad 40 let sem živel z ženo neporočen.“ Tako se je ponudila priložnost, da sem njemu olajšal vest in njej ohranil streho pred burjo sorodnikov.

Zakrament sv. zakona ima tudi važno mesto v dušni oskrbi bolnikov. Dogaja se, da ima nevesta na glavi namesto pajčolana osivele lase in ženin namesto zlikane obleke zmečkano pižamo in da je namesto klečalnika postelja in namesto preproge odeja, vendar prinaša ta zakrament veselje in srečo tudi ostarelim, ki se poročajo v bolnišnici, in ne le mladim, ki se poročajo v cerkvi.

Bili so primeri, ko kak ponesrečenec ni bil poročen, ampak je živel v divjem zakonu in ima kopico nedoraslih otrok. Treba je posredovati, da pride notar in uredi vse potrebno, da po smrti ponesrečenca ne ostanejo žena in otroci brez kruha.

Večkrat slišimo, da Cerkev ne stori ničesar na socialnem področju. Takšni očitki so krivični. Stori, kar more v danem trenutku in položaju.

Niso redki primeri, ko bolnik ozdravi in nima kaj obleči. Nima ne sorodnikov in ne sredstev, da bi si oskrbel, česar potrebuje. In spet je treba kje dobiti perilo in obleko, da more dostojno na cesto. Je pa te vrste pomoč včasih tudi boleča, ko vidiš, da to, kar si mu podaril, proda za kozarec vina.

Bolniki imajo veliko časa, da ne vedo kam z njim. Mnogi berejo ali listajo in vrte v rokah vseh vrst revije. Kaplan lahko preskrbi za primerno branje in tudi za to, da odstrani kakšno nenravno revijo ali da vsaj prepreči, da ne pride v roke kakemu mladostniku.

Človek bi lahko nizal še naprej podobne primere iz lastne skušnje, pa naj bo zaenkrat dovolj. Za konec le to: duhovna zapuščenost premnogih bolnikov je velika in tudi bolniški kaplan ne more delati čudežev, vendar je ravno bivanje v bolnišnicah in srečanje z duhovnikom za mnoge ljudi izjemno ugodna priložnost, da premislijo svoje življenje, ga spravijo v red, da ob odhodu iz bolnišnice lepše zaživijo ali pa da se pripravijo na srečanje z Bogom ob dokončnem odhodu s sveta.

F. G.

Jezus se zaveda svojega mesijanstva

„Jaz moram biti v tem, kar je mojega Očeta.“

Gornji stavek so prve Jezusove besede, ki jih je evangelist zabeležil. Izgovoril jih je v eni izmed dvoran zunanjega dvora jeruzalemskega templja, kjer so učitelji (rabini) razlagali postavo, kot odgovor na zaskrbljeno Marijino vprašanje: „Otrok, zakaj si nama to storil? Tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala“ (Lk 2, 48).

Dogodek dvanajstletnega Jezusa v templju je edini, ki nam ga je izročilo ohranilo iz Jezusove mladosti, to je iz dobe med detinsko dobo in njegovim javnim nastopom. Te Jezusove besede so zelo važne za razumevanje njegove zavesti in sodbe, ki jo je imel o sebi. Iz njih pronica „skrivnost“ njegove narave in osebnosti. Evangeljski dogodki (perikope) so običajno tako zgrajeni, da osredje ali srčiko tvorijo kake Jezusove besede, okoli katerih se razvija potek dogodka.

Kaj pomenijo te Jezusove besede? Kakšno globino vsebujejo, ako predpostavljamo, da bi Marija in Jožef morala vedeti (Ali

nista vedela...?)? In vendar, ko Jezus odgovori, njegovih besed nista razumela: „Toda ona nista razumela besed, ki jih jima je rekel.“

Odgovor na ta vprašanja zavisí najprej od tega, kako prevedemo grški izvirnik, ki predstavlja nekatere težave; možna sta vsaj dva različna prevoda:

1) „Nista vedela, da moram biti v hiši mojega Očeta, to je, v templju?“

2) „Nista vedela, da se moram zanimati za stvari (biti v tem) mojega Očeta?“, to je, stvari, ki zadevajo poslanstvo, ki mi ga je Oče določil, da ga izvršim?

Možno je tudi, da je izraz namerano nedoločen, tako da dopušča širšo vsebino in vključuje: „hišo“ (tempelj), „stvari ali zadeve“ in „voljo“ nebeškega Očeta. Tako bi bila oba prevoda dejansko pravilna in se dopolnjujeta.

Nadalje moramo upoštevati tudi besedno in miselno zvezo (kontekst), v katerem se te Jezusove besede nahajajo. Jezus je

pustil, da so njegovi odšli sami proti domu, medtem ko je on ostal v Jeruzalemu v templju. Brez dvoma gre tu za premišljeno in odločeno dejanje, to se pravi, popolnoma preudarjeno in zavestno. Njegovi ga po večdnem iskanju najdejo in mati mu reče: „Kaj si nama storil? Tvoj oče in jaz sva te žalostna iskala.“ Jezusov odgovor je direkten in preprost; odgovori skoraj besedo za besedo:

„Kaj si storil?“ — „Stvari mojega Očeta...“

„Tvoj oče in jaz...“ — „Moj Oče...“

Kakor bi hotel reči: „Vajina skrb ni bila potrebna; vedeti bi morala, da ne bi mogel biti kje drugje kot tukaj, v hiši mojega Očeta.“

Najbolje je, ako pustimo stavku vso njegovo svežost, ker bomo tako lažje ocenili njegovo globino. Odgovor je po eni strani tipičen za mladostnika, po drugi strani pa iz njega odseva Jezusova verska zavest z ozirom na poslanstvo in z ozirom na Boga.

Njegovo poslanstvo določajo Očetovi interesi in njegova volja. V luči razodetja, ki ga Jezus da o sebi in ga poznamo zlasti po evangeliju sv. Janeza, te prve Jezusove besede zadobe svoj polni pomen: On je pravi božji Sin; njegove jed in pijača je izpolnjenje volje Očeta (Jan 4, 34; 18, 11); njegov čas — „uro“ do-

loča Oče (Jan 2, 4: na svatbi v Kani).

„On, ki me je poslal, je z menoj in me ne pusti samega, ker jaz delam vedno, kar je njemu všeč“ (Jan 8, 29).

Zato mora Jezus biti tam, „kjer Oče hoče, da je,“ in predvsem se mora pokazati, razodeti v „hiši“ svojega Očeta, v templju. Ta misel je v skladu s celotno vsebino in ustrojem Lukovega evangelija, ki se začnja v templju (1, 9 Zaharijevo videnje) in zaključi v templju (24, 53). Apostolska dela (ki so nadaljevanje Lukovega evangelija) tudi začnejo v templju (3, 1-8). Prav tako evangelij o Jezusovem detinstvu in mladosti se zaključi z razodetjem v templju.

Vsa važnost teh prvih Jezusovih besed je v tem, da imenuje Boga **svojega Očeta**. Sicer je bilo običajno, da je pobožen Izraelec imenoval Boga svojega Očeta; ne samo je bil Bog Oče izvoljenega ljudstva na splošno, ampak tudi posameznika. Toda načina, kako Jezus v tem primeru kliče Boga za **svojega Očeta**, in nasprotje, ki ga podčrta v odgovoru svoji materi, ne najdemo nikjer v stari zavezi in razodeva osebni, intimen odnos med njim in Bogom. Ko Jezus govori o Očetu, nikoli ne reče **naš Oče**, ampak vedno **moj Oče**, kar pomeni, da je to pojmoval v čisto drugačnem pomenu, kot običajno mi kličemo Boga za Očeta. Tako so ga razumeli tudi Judje, ki so

ga zaradi tega dolžili kot bogokletnika.

Jezus je torej z izrazom „moj Oče“ hotel zatrditi prepričanje, je Sin božji.

Po tej razlagi nam je morda nekoliko bolj razumljiv Jezusov odgovor: „Zakaj sta me iskala? Ali nista vedela...?“ V Jezusovem odgovoru ne smemo gledati prezira, tudi ne očitka, ampak samo trditev, s katero Jezus razodene „svojo skrivnost“. Marija in Jožef sta vedela za skrivnosten odnos Jezusa z Bogom in njegovo hišo in bi morala razmišljati o tem in biti brez skrbi. Vedoč, da je Bog njegov Oče, je bilo jasno, da ga ne bi mogla najti drugje kot v hiši njegovega Očeta.

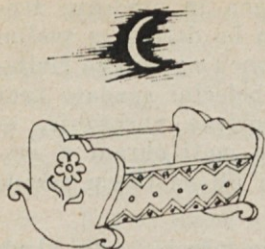
Toda vseeno se vprašujemo: zakaj se je Jezus „moral“ ločiti od svojih, da je „ostal“ pri svojem Očetu? Jezus v odgovoru zatrdi le neko višjo zahtevo, da se pokaže v templju. Zakaj ni o tem obvestil svoje starše? Zakaj ni svojcem prikrajšal žalost in skrb? Zakaj to predčasno razodetje (saj njegova ura še ni prišla!)? Na vsa ta vprašanja v tem dogodku ne najdemo odgovora enostavno zato, ker je v celoti usmerjen v to, da poudari glavno misel, namreč, da se Jezus zaveda svojega mesijanskega poslanstva. Za Marijo je ta dogodek prva bolečina, kateri so sledile še mnoge druge. V mislih evangelista je ta boleča stran dogodka izpolnjenje pre-

rokbe Simeona in predokus trpljenja, ki ga bo deležna s svojim Sinom ob koncu njegovega življenja. K tej bolečini spadajo tudi ta neodgovorjena vprašanja, ki jih Jezusova mati ohrani v svojem srcu in jih na tistem razmišlja.

Ne smemo pozabiti, da kljub temu, da je Marija živela iz vere, razsvetljena in poučena o vsem tem, kar se je v njej dogajalo, vendar ni imela tako popolnega znanja, ki bi izključevalo postopen napredek in izpopolnjevanje v njem; prav tako njeno poznanje skrivnosti ni uničilo njenih čustov. Jezusov odgovor Marijo sunkoma prestavi iz ravnine njene materinske skrbi na drugo, popolnoma različno, kjer Jezus nepričakovano razodene svoj božji izvor. Skrivnost je bila Mariji sicer znana, toda omiljena, nekako utopljena, po dvanajstih letih skupnega nič izrednega življenja. Take besede iz ust mladeniča, ki nikoli poprej v življenju ni tako govoril, so bile preveč nepričakovane in odločne, da bi mogle biti dojete v vsej globini in to v trenutku tako bolečega iskanja in močnih čustev.

Marija je te besede ohranila v svojem srcu in jih premišljevala. Počasi, postopoma je razumevala, kako čudna so božja pota in da je vedno, ko si človek domišlja, da je prišel do dna skrivnosti, v resnici komaj na robu.

France Bergant

v družini

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE

DRUŽINA IN ZAKON

SODOBNA DRUŽINA je v krizi, tako hudi in globoki, da se ji mamejo že njeni antropološki temelji sami. Saj je med drugimi tudi šele pred nekaj leti umrl Bertrand Russell, eden najvplivnejših modernih mislecev, izrazil mnenje, da bo v visoko civilizirani človeški družbi urejeno zakonsko življenje nepotrebno, ker da ovira človekovo osebno svobodo.

S sodobnimi nasprotniki zakonitega družinskega življenja je težko govoriti. Ugovarjajo, češ da je tako življenje „proti naravi“, da je produkt določenih družbenih in gospodarskih razmer. Če jim dokažemo, da monogamijo srečujemo tudi pri najpreprostejših ljudstvih, kar so jih etnologi odkrili, in celo v živalskem svetu, se obrnejo v drugo skrajnost, češ da so vse to primitivne stopnje civilizacije, moderni človek pa na višji stopnje kulture ne potrebuje več takih omejitev,

ki ga ovirajo v njegovem ustvarjalnem poletu; poleg tega pa ima moderna družba tudi za vzgojo in vzrejo otrok bolj urejene ustanove, kot pa so zasebne družine.

Tem nazorom in ugovorom se pridružujejo danes še futurološke predstave, ki nam tudi podobno prihodnje družine prikazujejo v luči močno razširjenih obetov, kakor jih nudijo razne science fictions. Vse gre in se razvija v smeri postopne avtomatizacije, vse se odvija po vzorcu: daj — dam, tako da se človek čim bolj razbremenjuje, dobiva čim več prostega časa, blaginja narašča in človekovo podobo prihodnosti gledajo že v luči nekakšnega nadeluričnega bitja, ki se izmika počasnemu tempu in teži naravnih zakonov ter njihovih procesov. V prihodnje naj bi tudi človekovo rojstvo ne samo načrtovali, marveč ga po možnosti tudi umetno oplojevali in rodili zunaj žive matere ipd.; zakonsko življenje bi se polagoma skrčilo na golo for-

mulo in avtomatično dirigiran tehnični proces; tako pa bi dosedanja oblika družine, njena vloga in hkrati breme, s katerim človeka obtežuje, tako rekoč odpadla in izginila.

Znajdemo se torej v položaju, ko ni več odločilne važnosti družinska vzgoja in njene moderne smeri, marveč obramba družine kot celice človekove družbe same; gre za njene temelje in z njimi za temeljne smeri, v katerih se bo razvijala.

Družino kot praelico človeškega življenja in družbe moramo danes na novo utemeljevati in tako braniti, opravičevati njen obstoj, njen smisel in pomen. Toda prav tak poseg v njene človeške, psihološke in družboslovne osnove nam bo obenem odprl novo podobo moderne družine in zakonskega življenja, tako da bomo ob koncu našega razmišljanja lahko hkrati ugotovili, da družina danes ni morda v propadanju ali razsulu, marveč nasprotno, na sekularnem prehodu v novo, recimo kar brez ovinkov, popolnejšo obliko z globljim smislom in bogatejšo vsebino.

V tej miselnosti, iz katere izvirajo taki in podobni ugovori, je iskati psihološko ozadje za krizo sodobne družine, kajti ta miselnost vsaj podzavestno izpodjeda in okužuje tudi drugače misleče, kakor hitro sta zakonska zvestoba in nerazdružljivost zakona postavljena pred večje preizkušnje.

Moderna antropologija z etno-

logijo je postavila docela na laž pred desetletji precej razširjeno mnenje, češ da je bila promiskuiteta prvotna oblika spolnega življenja. Že W. Schmidt in W. Koppers sta dokazala, da ravno pri najprimitivnejših ljudstvih, kar jih danes poznamo, nikjer niso našli neurejenih odnosov med možem in ženo, marveč povsod dosmrtno monogamijo, zvezo moža z eno ženo, čeprav ta oblika ni bila povsod edina in dosledna. Isto nam potrjujejo številni sodobni avtorji, ki so raziskovali sociologijo spolnih in zakonskih odnosov med možem in ženo.

Etnologija z antropologijo nam ob odkrivanju seksualnega življenja tako imenovanih primitivnih (kajti povsem primitivnega ljudstva danes že zaradi starosti človeštva sploh ni) ljudstev nikakor ne more potrditi med sodobnimi ljudmi precej razširjenega mnenja, kakor da je moški po svoji naravi „poligamno usmerjen“, kakor da moška „nezvestoba“ in prehajanje od ene žene do druge sodi „k prainštinktom vrste človek“.

Urejeno zakonsko življenje je tedaj že tako staro kakor človeštvo sploh: ima svoj začetek obenem z začetkom človeka samega.

Ob etnoloških in socioloških odkritjih pa je najodločilnejša okoliščina, da so pramonogamijo odkrili pri raznih ljudstvih, ki so zemljepisno zelo oddaljeni, tako da ne moremo govoriti o medsebojnih vplivih: na Filipinih, na

Cejlonu, v Južni Ameriki in osrednji Afriki ter na Ognjenih otokih; povsod se je monogamija uveljavljala neodvisno kot izraz bolj ali manj prvinskega nagnjenja v človeku.

Pri zgodovinskih narodih, kakor se javljajo pri starih Grkih in Rimljanih ter Germanih, a tudi pri semitskih ljudstvih, zlasti pri Judih v stari zavezi, se srečujemo kajpak že z višjo civilizacijo in s prehodnimi stopnjami civilizacije z degenerativnimi znaki, kamor sodi tudi poligamija s prehodi nazaj k monogamiji. Th. Bovet v tej zvezi ugotavlja: „Le če se zavedamo duševne revščine antičnih zakonov — vštevši starozaveznega — šele potem moremo dojeti veličino revolucije, ki jo je prineslo krščansko veselo oznanilo.

Zanimivo je, da apostoli v Apd 15 poleg dveh kulturnih navodil, po katerih naj bi se novo spreobrnjeni kristjani razlikovali od poganov, navajajo samo nečistovanje, kar jasno pokaže, kako odločilen premik v pojmovanju zakona in družine so imeli že takoj Jezusovi neposredni učenci, ne da bi bilo v ta namen potrebno še posebno navajati prvo Pavlovo pismo Korinčanom (6, 13-20).

Pozneje so se v krščansko pojmovanje zakona vrinjale razne lažiaskeške primesi, ki so videle v telesnosti le vse preveč „grešnosti“, kakor da izvira iz Boga nasprotnega, zlega prapočela, kar

pa je dejansko že poganska (helenistična, maniheistična in novoplatonska), ne pristno krščanska miselnost.

Če zasledujemo zakonsko življenje ne le skozi čas ali zgodovino (v podolžnem prerezu), ampak tudi skozi prostor ali zemljepisno (v prečnem prerezu), vidimo povsod in v vseh časih, da so možje izbirali žene pretežno po družbenih interesih in potrebah „družine“, „hiše“, gospodarstva, družbenega položaja, ali ker jim je to narekovala tradicija pripadnosti k določeni družbeni plasti (razredu, rodu, stanu, poklicu ipd.), ne pa po osebnem nagnjenju zaradi „ljubezni“.

Zakon v večini kulturnih in religioznih skupin prejšnjih (delno še današnjih) ljudstev ni pomenil prvenstveno osebnega odnosa ali celo nagnjenja moža do žene, ampak je predstavljal predvsem vmesni člen med družino (hišo) in širšo družbo. Zakon je pomenil prvenstveno posebno sociološko ureditev, šele nekako v ozadju je bil tudi osebni odnos med možem in ženo. Zlasti je bilo to močno razvito v patriarhalni družbi, kjer je bil „oče“ poglavar celotne družine, ki je obsegala več rodov z otroki in služinčadjo vred.

Kot klasične primere tako pojmovanega zakona lahko začnemo naštevati že svetopisemske očake stare zaveze (Abraham — Sara, Izak — Rebeka, Jakob — Rahela itd.), nadaljujemo s poro-

kami vladarjev in končamo s porokami industrijskih mogotcev; lahko pa v prečnem prerezu postrežemo hkrati s porokami naših kmetov, na katere so precej vplivali gospodarski in družbeni vidiki; končno lahko posežemo med nekatera afriška ljudstva, kjer mora mož nevesto odkupiti; če dobi otroka, pa jo mora z otrokom vred še enkrat odkupiti od njenega očeta, če ne, jo utegne tast prodati boljšemu ponudniku. Te stvari so šle tako daleč, da se ženin in nevesta prej včasih sploh nikoli niti videla nista: predstavili so ju šele potem, ko so starši ali njihovi zastopniki ženitno kupčijo ali pogodbo že sklenili. To se je dogajalo na Zahodu v aristokratskih krogih podobno kakor v drugih „manj razvitih deželah in ljudstvih“. A tudi tam, kjer so se mladi sami odločali, so imeli starši še vedno pravico do ugovora; nepisan veto velja še danes marsikje.

Tako stojimo v vsi preteklosti in delno tudi še v sedanjosti pred dvojnostjo: zakon kot osebna zadeva in družina kot sociološka ureditev. Lahko bi rekli: zakon ima dve funkciji: urejuje razmerje med možem in ženo, obenem pa daje posebno družbeno ureditev (zagotavlja varstvo materi in otroku, porazdeljuje delo in ureja odnose do drugih družin ter do javnih institucij. Z drugimi besedami bi lahko rekli: razlikovati moramo zakon v ožjem pomenu (mož — žena) kot osebno in

zasebno povezanost dveh ljudi, in družino, ki obsega posebno interesno in družbeno skupino.

In tu moramo pribiti odločilno dejstvo: po vsem svetu, tudi v zahodni kulturi, je družina do nedavnega s svojimi sociološkimi interesi skoraj docela prekri-la zakon z njegovimi osebnimi interesi.

Ker pa je bil „zakon“ tako močno podrejen „družini“, zato v preteklosti do nedavnega med tema dvema tendencama, ali bolje funkcijama, sploh ni nastal pravi razkol ali konflikt. Razmerje med možem in ženo je bilo toliko odvisno od ustaljenih navad in sporočila pradedov in bilo prav zato samo ob sebi umevno neosebno, da vidnejši konflikt sploh ni mogel nastati. Kolikor je bilo razkola med osebno zakonsko potrebo in družbeno interesno sfero, je ostal prav zato zgolj v mejah gole zasebne nezadoščenosti; nikakor pa to ni moglo vplivati na zakon ali družino kot institucijo, kot primarno družbo, ki jo uravnavajo javni interesi. Zato kljub nekaterim izjemam „nesrečnih zakonov“ zakon kot tak in z njim družinsko življenje ni bilo nikoli v krizi; nihče ni oporekal ustanovi kot taki; prav tako ni nihče izpodkopaval njenih teoretičnih temeljev.

Čim bolj pa se je začel v novejšem času „zakon kot osebna zadeva“ dveh osamosvajati od družine kot interesnega območja širše družbe, tem večja in vid-

nejša je nastajala razpoka med obema, tem bolj pa so se začeli majati tudi temelji zakonskega življenja samega. Vedno vidnejši je postajal razdor med interesnim območjem družinske tradicije in njenih nespremenljivih norm na eni strani in med osebnimi, zato pa kaj spremenljivimi nagnjenji ljubezni med možem in ženo na drugi.

Zakon in družina sta dve različni stvarnosti. Popolne istosti

med njima ni bilo nikoli; bila pa je med njima skladnost, takšna, da se ljudje večinoma dvojnosti niti prav zavedali niso. Danes je ta zavest dvojnosti med zakonom in družino vedno jasnejša in vedno bolj kričeča. Odpira nam novo dobo; od nas pa zahteva prav zato novo preusmeritev, če nočemo zapraviti obojega: zakona in družine.

Anton Trstenjak
(Bo še)

Nekoč

Nekoč bom čisto sam,
ljudje bodo kakor drevesa ob potu,
čeprav v cvetju — me ne bodo vabila.
Hodil bom med njimi — špalir bodo
moji mrtvi preteklosti, ki sem jo pokopal
v mali globeli, kjer rasteta praprot in sivka.

Nobene stvari ne bom nesel s seboj v samoto —
teme si bom posul s pepelom,
v gumbnici bom imel suh list divje češnje,
iz srca bom oberoč izmetal vse dragulje,
dokler ne bo kakor dno
ugaslega vulkana, ki je bruhnil
iz sebe vse, kar mu je žareča sredina
zemlje iz dneva v dan podarjala.

In ko bom stopil v prazno dolino,
stisnjeno med gole skale gora,
bom legel na pesek pred tisočletji
usahlega jezera in čakal,
da se prah s temena razraste
po celem mojem telesu.

In samotni veter me bo začel raznašati.

Karel Mauser

ZA MLADINO

KAREL MAUSER

Ostanite v slovenski skupnosti!

VSAK mlad človek pride v določeno obdobje, ko se mu zazdi, da se ni vredno mučiti za stvari, za katere so se gnali njegovi starši. Začuti, da drugo okolje, v katerem živi, zahteva od njega hojo proti drugačnim ciljem, da je preteklost starega rodu pač preteklost, v kateri je stari rod obstal in ne more na nova pota. Mladi pa ima svoja pota in svoje cilje.

Je to huda skušnjava in na žalost so primeri, ko se mladi trgajo iz slovenskega občestva in se kot drobci potapljajo v tujem morju. Zavest, da so vendar z drobnimi koreninicami pripeti na zemljo, iz katere so izšli njih starši, zgineva, čez čas vstane le zdaj pa zdaj še kak spomin, dokler tudi ta ne ugasne.

Težko in bridko je vsako umiranje in najbridkejšje je narodovo. To je duhovna smrt, umiranje tistega, kar ožarja vsak narod s posebno lučjo.

Narod brez mladih duhovnih sil je osivel narod, je starec, ki gleda samo še v preteklost, ker je bodočnost temna.

Edina pot, da se ognete skušnjavi, ki sem jo omenil, je zavest, da domovina ni samo na domačih tleh, temveč povsod, kjer slovenski človek živi. So meje, so morja, ki nas ločujejo, toda vsa ta zemlja, ki nas nosi, je v globinah celota, nad žarečim središčem so plasti, na katerih živimo, in pod oceani so trdni mostovi, ki nas vežejo.

Duha imamo, ki v hipu lahko preleti tisoče in tisoče kilometrov, ki lahko v hipu obkroži cel svet. Nismo kakor svetloba strašno oddaljenih zvezda, ki potrebuje leta, da doseže zemljo. Glejte, dragi moji, če boste v sebi začutili, da je vsak izmed vas domovina zase,

da je domovina v vsakem, ki slovensko čuti, tedaj boste dovolj močni, da vas skušnjava, ki sem jo omenil, ne zmaga.

Občutek, da nosite v sebi vse, kar slovenski človek ljubi, vas bo krepila. Mislite vedno na to, da narodova zgodovina ni zapisana samo na straneh knjig, ampak da je zapisana v nas vseh, da jo vsak izmed nas nosi in da bo rod za nami nosil tudi tisto, ki jo bomo mi ustvarili. To je tisto neprestano pretakanje iz roda v rod, ki pomenja življenje.

Če boste tako gledali, bo v vas vedno želja, da ostanete v slovenski skupnosti, vedno želja, da nosite domovino in njeno zgodovino v sebi in da jo tudi na tujem kažete in krepite. Na ta način boste doživljali slovensko domovino povsod, videli jo boste tu v Argentini, v Ameriki in Kanadi, v Avstraliji in na Koroškem in na Primorskem in zadeli obnjo celo tam v Porabju. Občutek, da je, čeprav majhna, strašno razsežna, bo krepila vaše duhovne sile in nikoli vas ne bo sram priznanja, da ste Slovenci.

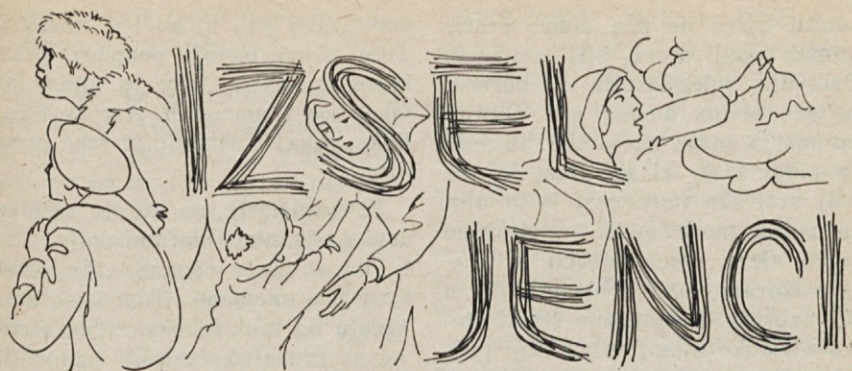
Na Prešernovem grobu so v kamnu vklesane besede:

Mogla umreti ni stara Sibila,
da so prinesli ji z doma prsti.

Jaz pa mislim, da je domača prst v nas, da se bomo ob svojem

Pisatelj Karel Mauser z gospo Marijo in bratom Otmarjem na mladinskem sestanku v Slovenski hiši v Buenos Airesu lansko leto (foto Ivan Makovec)

Johan Bojer-Božo Vodušek

TEČE H KALU, ta orje in orje, kje so otroci?"

Kal pa je gluha, Kal ima edino misel: da konča, preden ne bo prepozno. Ogenj je že čisto blizu, pred njim se vali dim, rdeči plameni sikajo v neposredni bližini preko ravnine. Orji, orji! Tedaj nekdo zavpije tik zraven njega kakor v življenjski nevarnosti: „Kal, Kal, otroci! Kje so otroci?“

„Otroci? To boš vendar sama vedela!“ In priganja vole. „Kaj ne veš, kje so?“ — „Ali jih ni doma?“ In orje in orje.

Karen pa se spomni. „Otroci so

šli gotovo lovit ribe!“ vzklikne vsa prestrašena. „Mala je pri njih!“

Tedaj Kal obstane. Brazda ni cela, vendar izpusti plug in skoči h Karen. „Kaj praviš, ženska. Hitro! Ali so res otroci v preriji?“

„Res, res. Pri reki so!“

Kal se obrne v smeri reke. Tako daleč na obzorju je. Kmalu bo med njimi in njo ognjeno morje. In otroci so tam.

„Vzemi vole!“ pravi, vrže čepico v stran in steče z dolgimi skoki od nje.

Karen nima časa, da bi omahnila, brazda mora biti izorana do

času v njej stopili, čeprav bomo legli v tujo zemljo. Mi smo domača prst.

Naj nas nikdar ne bo sram te misli. Tisoči in tisoči žive iz nje, dajte, moji dragi mladi prijatelji, tudi vi, tako bomo vedno potrebovali drug drugega, tako bomo vedno cveteli v taisto bodočnost, ki bo, prepričan sem, svetla in lepa.

(Duhovno življenje, 1972, št. 7)

konca. Sicer ne zna dobro orati, ampak zdaj mora biti storjeno. Priganja vole, zemlja se obrača, ne gre dobro, ampak gre. Ognjeno morje meče rdečo luč na vole in plug, zrak, ki ga diha, je vse bolj vroč. In naravnost v ta dim in požar mora gnati prestrašene živali. Orje, orje. Končno je brazda izorana. Karen obrne vole in jih izpreže. Preplašene živali steško z visoko dvignjenimi repi proti kočam.

Pozno popoldne je in sonce zahaja. Zdi se, kakor da se potaplja v ognjeno morje, da bi se speklo. Kakor daleč sega pogled na zahod, je zemlja plamen in valeč se dim. Zdaj je požar že Kalu ob strani, vse hitreje se mu bliža. Kal teče in se mu pošev umika, vendar obdrži smer proti reki. Zrak je zdaj tako težek, nasičen z dimom, dihanje je vse težje. Ampak Kal drvi dalje. Ali so otroci že na potu domov, ali imajo toliko pamei, da bi legli v reko? Kal teče v svojih težkih škornjih, sope, se znoji, toliko, da ne omahne. Ali za to nima časa. Teči mora hitreje, vse hitreje. Plameneči kij plane zdaj do neba, se zruši zdaj na zemljo. Ali poganja se dalje in dalje in za njim se pomika ognjena ravnina. Kal se umika, teče, teče. Otroci, otroci! Čuti, da je odrezan in da se ne more več vrniti h Karen, če bi hotel. Ampak reka, otroci! V ustih začuti okus po krvi, ampak teče. Pade in zavije ga dim, vendar spet skoči pokonci. Že

gori trava pod njegovimi nogami. Teče skozi ogenj, podplati peko kakor žerjavica, tako je, kakor bi tekli bos v plamenih. Ampak teče. Reka, reka! Nazadnje je reka pred njim.

Preko kadeče se goreče zemlje drvi z ožganimi hlačami dalje. Čuti, da so lasje ožgani, vidi samo še rdeče plamene. Tam — tam, kmalu bo tam. Široka rečna struga se mu sivo zablešči nasproti. Reka je skoraj izsušena, pokazal se je pesek in kamen. Kal plane tja in v vodo. Hlače mu gore. Sede v reko in si brizgne vodo v obraz in na lase. Rečna struga ne nudi požaru nobene hrane. Kmalu je kakor širok prepad v ognjenem morju, ki divja na obeh bregovih dalje in dalje.

Ampak otroci! Kal brede po reki navzdol in kliče: „Anders! Oluf! Pavlina! Siri, Siri!“

In nazadnje mu odgovorijo. In ta odgovor mu vzame zadnje moči, tako da se zgrudi. Živijo! Otroci živijo! Spet se zravna. Živijo. Otroci so opazili požar šele tako pozno, da so bili že odrezani. Anders, najstarejši, jih je s silo pridržal. Zdaj stojijo v rečni strugi in zavpijejo, ko vidijo očeta. Dekletci kričita: mati, mati, a se trdno držita bratov.

Kal se opoteče mednje. Na obeh straneh so stene dima in plamenov. Vročina je strašna, kljub temu, da ležijo on in otroci v vodi in jim gledajo iz nje samo glave. Zdaj ve, da so ljudje, živina, koče,

— da je vse v tem ognjenem morju brezupno izgubljeno.

Medtem so se zbrali ljudje iz vseh koč. Opazili so, da velika njiva, ki jo je Kal Skaret v zadnjem času izoral zapadno od svojih koč, zadržuje na oni strani plamen. Vetr ga je sicer gnal nekaj metrov čez brazde, ali tam ni bilo zanj nobene hrane. Dim se je valil dalje, iskre so letele dalje, ali za ogenj iskre niso mogle preskočiti vseh teh brazd. Ampak na gornji in spodnji strani je bila še zmeraj suha prerijska trava. Tam je veter gnal ognjeno morje dalje in dalje. Ko pa je hotel ogenj v stran proti kočam, ni imel več vetra za seboj in razen tega sta bili tam vendar povprek izorani dve brazdi. In ti sta mu zapirali pot. Ogenj ni prišel na to stran, šel je z vnetjem dalje, veselo kakor na plesu. Kajpada, neobdelani kos zemlje med vsakim sosedom bi bil lahko prišel goreti. Ampak veter tega ni hotel in razen tega je bil naslednji kos zemlje spet sveže izoran. Torej tudi tukaj: stoj! Tako je mala kolonija videla goreti prerijsko, kakor daleč je segalo oko, navzgor in navzdol. Ljudje so kakor otok v ognjenem morju. In zdaj drve sem in tja, gledajo in vzdihujejo. Živali spravijo v koče. Na varnem so, vse je na varnem. In potem — potem morajo priti drug k drugemu in zbrati svoje misli.

Zatekli so se k Eriku Fossu. Bil je bled, vendar je poizkušal biti miren. „Zdaj ni nobene nevarnosti

več,“ je rekel. „In ko bo tukaj vse naokrog obdelano, se kaj takega ne bo nikoli več pripetilo.“ Govoril je brez sape, ni mogel stati mirno, vendar nihče ga ni poslušal. Samo v prerijsko so gledali in hodili sem in tja. Pričelo se je mračiti in z mrakom je postajal tudi ogenj vse bolj živ in močnejši. Učitelj Jo Berg je prišel zadnji. V zadnjem trenutku je bil tudi on vpregel vole in izoral dve brazdi. Prišel je gologlav, popolnoma omamljen in je strmel zmedeno na vse strani. Ni vedel, kje je bil. Ali je bil sodni dan? „Pridite sem!“ je nenadoma zaklical in jih poskušal zbrati vse okrog sebe. „Pridite, ljudje božji, pridite sem — pokleknimo in molimo!“

Kaj se je v njem godilo? Ali je bila v njegovem srcu morebiti le še kje skrita kaka starinska bogaboječnost, ki se je zdaj vzdramila? Proč s širokoustenjem o svobodomiselstvu! „Pokleknite vsi!“ je klical in se prvi vrgel na zemljo. „Moliti moramo.“ In klečal je tam, obdan od ognjenega svita v mraku, in dvigal sklenjene roke k nebu.

Žensk se je najprej prijel. Že so tudi one na kolenih. Ana ima v naročju svojega otroka, kleči in malček ji ovija okrog vratu svoje nežne ročice. Per Föll kleči, Erik Foss kleči prav tako, le Ola Vatne in Morten stojita in strmita predse kakor poprej. Ola ne izgubi tako brž ravnotežja, zdi se, kakor bi nekaj premišljal. Ampak uči-

telj kliče: „Bog Oče v nebesih — Bog Oče v nebesih!“

Tedaj pa priteče Karen Skaret. „Kal!“ kliče. „In otroci! Kal — in otroci — njih — njih ni tukaj!“

Tedaj skočijo vsi kvišku in se gnetejo okrog nje. Kaj pravi? Karen pove še enkrat med ihtenjem, da so Kal in otroci tam — tam! Kaže jim z roko in toliko, da ne omedli.

Strmijo prek goreče ravnine, vendar ne vedo, kako bi jo potolažili. Le tesno stojijo drug zraven drugega in strmijo v daljavo. Zdaj bi moralo biti tema kakor v grobu. Ali ves svet je v plamenih. Zemlja je ogenj in dim, nebo je obsijano od plamenov. Karen neprenehoma ponavlja: „Kal! Kal! In otroci!“

Zgrudi se na tla. Sedi in se ziblje z gornjim telesom sem in tja in buli v požar. Ihti in strmi, ne more jokati, ne more vzdihovati, samo venomer mrmra: „Kal, Kal — in otroci!“

Noč je in ne morejo se ločiti. Ostati morajo skupaj. Elza drži ves čas Olovo roko, sicer pa je čudovito mirna. On še zmeraj stoji na svojem mestu in strmi v preri-jo. Zdi se, kakor bi ga nekaj mikalo. Ampak sam ne ve prav, kaj.

Erik Foss je bil, ki je šel h Karen in jo poskušal potolažiti. „Na vsak način se lahko zaneseš,“ je rekel, „da ne boš trpela revščine, dokler bom le imel kaj jesti!“

Ozrla se je vanj, oči je imela ne- navadno velike. In Erik je bil ves

osramočen. Seveda ni bil pravi tre- nutek govoriti o jedi.

Ko se je na vzhodu svitalo ju- tro, se je preri-ja še zmeraj kadila, ali veter je le tu pa tam še gnal iskre kvišku. Zrak je bil težek, di- šalo je po sežgani zemlji, sežga- nem senu in mahu. Bil je sežgan suh zrak, ki se ni dal dihati.

Zdaj pa je Karen hotela iti v preri-jo in iskati.

„Saj ni mogoče!“ je rekel Erik Foss. „Saj je vse sama žerjavica in pepel, kakor daleč vidiš.“

Nič ni pomagalo. Karen je hote- la oditi. Hotela je poiskati otroke in Kala.

„Kod pa je šel?“ je vprašal Ola Vatne, ki je nazadnje menda le premislil tisto, kar je hotel.

„Tod,“ je rekla in pokazala z ro- ko.

Ola Vatne ogleduje svoje debele škornje, pogleda Elzo, ki ga še dr- ži za roko. Stisne njeno — in se odpravi na pot.

„Nikar, Ola!“ kliče učitelj Jo.

Ola je kajpada moral oditi, saj ni imel leto in dan nobenega med- vedjega lova več, nobenega nepre- hodnega sveta, ki bi ga mogel pre- voziti na smučeh, nobenega plesa, nobenega tepeža. In to tukaj je bi- lo nazadnje vendar nekaj, kar ga je dražilo. Videli so ga, kako je gologlav in z mahedravimi sraj- čnimi rokavi stekel najprej k vod- njaku, vtaknil vanj obe nogi in te- kel potem prek kadeče se zemlje. Ob vsakem koraku so mu izpod nog pršele iskre, noge so bile vse

lažje in lažje, bilo mu je, kakor bi ga pod podplati nekaj zbadalo. Kmalu ga niso več videli, vzel ga je dim. Izginil je.

Gledajo Elzo. Bleda je, ali pa je mogoče razumeti? Stoji in gleda z velikimi bleščečimi očmi predse in se smehlja.

Čakajo in čakajo. Nekaj se jih pripravljaja, da bi odšli. In po čudnem naključju pričjenja deževati.

Zdaj pa Karen ni bilo več mogoče krotiti. Morten se je ponudil, da gre z njo. Ali ona je rekla, da ne sme, da mora misliti na svojo mater v stari domovini. Morten je stal s sklonjeno glavo in ni vedel, kaj naj bi storil. Ni rad ostal doma, ampak ostal je. Najrajši bi bil stekel za njo, pa saj je bilo res, da je imel mater. Karen je šla proti reki. Kmalu je bila sredi dima in pepela. Dvignila je krilo in bredla po vročem pepelu. Bolelo jo je, ali mislila je na Kala in otroke. Kaj so ji bile mar noge, ali kje so otroci in Kal?

Kje je reka? Tam še nikoli ni bila. Samo smer pozna. Spotika se prek sežganih živalskih trupel, ki jih je dohitel ogenj. Bržkone so volkovi ali kojoti. Kal, Kal! Hiti dalje in kliče: Kal, Kal!

Ali ni nekdo odgovoril? Tukaj! zasliši. In nenadoma se pokažejo v dimu. Saj to...saj to so oni! Kal nosi Siri na ramenih, Ola ima na hrbtu Pavlino in fanta tečeta zraven njih. Bredejo skozi dim in iskre. Karen sklene roki, ali se bo zgrudila? Ne, vročina pod noga-

mi jo sili dalje. Hoditi mora, ne prestando hoditi.

„Siri!“ kliče ihte. „Kal!“ kliče. „Anders! Pavlina! Oluf!“

Naslednjo nedeljo je Erik Foss povabil sosede k sebi.

Prišli so in se zbrali pred njegovo hišo. Karen in Kal in Ola z opečenimi nogami, ki so jih imeli povite z mokrimi cunjami.

Prosil jih je, naj sedejo, sam pa je stal. Potem je dejal, da morajo zdaj za zimo nekaj skleniti. Ali hočejo ostati tukaj ali ne? Bil je bled, glas se mu je tresel, gledal je zdaj tega, zdaj onega. Kaj, če bi bili vsi tako prestrašeni, da bi hoteli odpotovati? Ko nihče ni odgovoril, ampak so gledali vsi samo predse, je pristavil, da je bilo napačno, ker niso poprej napravili brazd krog in krog svojih posestev. Bil bi jih moral že prvi dan na to opozoriti. Vendar je prepričan, da v bodoče — če se odločijo ostati tukaj — pač nihče ne bo tega pozabil.

Vsi so tiho. Torej mora govoriti spet on. Zima je pred vrati, nihče nima dovolj živeža do spomladi. Vožnja v mesto bo kmalu potrebna, še preden zapade sneg. Ali najprej mora z gotovostjo vedeti, če bodo res ostali tukaj. On sam ne dvomi o tem, da bo nekega dne vsa Dakotska prerija ena najbogatejših žitnic na svetu. Najhuje je seveda za prve naseljence. Gre torej zato, ali bodo vztrajali.

Nazadnje vpraša Kal, kaj misli s tem: da on ne bi smel obdržati svojih šest sto maalov?

NASVET ZA TVOJ DAN

Postni čas mora narediti iz nas boljše ljudi. Predlagamo nekaj vaj:

- Jedel bom samo to, kar res potrebujem.
- Govoril bom le to, kar mislim.
- Govoril bom preprosto.
- Kupil bom le to, kar res potrebujem.
- Pri vstopu v avtobus bom dal prednost starejšim.
- Skušal bom biti bolj točen in bolj vljuden.
- Potrpel bom s sitnim tovarišem pri delu.

Karen pristavi: „Saj... saj nam gre dobro tukaj in potem, pomoč se bo že našla.“

Drugi se pričenjajo smehljati. Elza pogleda svojega Ola. Da bi šla z njim v mesto, nikoli, nikoli! Le predobro je vedela, kako bi to bilo. Tudi drugi so se spogledovali. Celo učitelj Berg ni vstal in rekel, da hoče oditi. Sedel je in povešal glavo. Kako se je obnašal, ko je divjal požar: kakor kak laični pridigar! Da, če bi le sam mogel to razumeti. Ali bo mogoč po tem

dnevu spet komu pogledati v oči? Vsekakor se ni mogel vsemu in vsem rogati. Samo sedel je tam in povešal glavo. Kaj je res vedel, kako je bilo z njim? Nenadoma je vstal in rekel: „Mislim, da smo doživeli stvari, po katerih prav za prav šele prav spadamo skupaj. Nihče od nas ne bo tega pozabil. Po vsem tem bomo odslej kakor bratje in sestre. Nekdo od nas pa, mislim, zasluži pohvalo. Ola namreč. Obnašal se je kakor mož!“

Ola? Tega Ola ne razume. Kaj je bilo nekaj tako posebnega, če se ni obnašal kakor ženska? „Da in niti zahvalila se ti nisem,“ se je nasmehljala Karen in mu ponudila roko. „Da, res,“ in tudi Kal mu je dal roko. Elza se samo smehljala.

Erik pristavi, da kar se tiče živčevja za zimo, ima še nekaj denarja. Vrnili mu ga bodo, ko bodo bogati. Gledajo ga, saj so mu že brez tega veliko dolžni. Ampak Eriku se zdi, da je šlo vse izvrstno. In nazadnje zaključi s tem, da pravi, da ima še nekaj kosov čokolade in mleka v latvicah in vedrih. Naj mu ženske pomagajo pri kuhi in potem naj pridejo vsi v kočo in popijejo skodelico čokolade.

Nekaj dni pozneje hodi Kal spet za svojim plugom. Prerijski krog in krog njega je črna in zdaj pa zdaj vzdigne veter iznad nje temne oblake pepela.

(bo še)

Pater Vladimir Truhlar je odšel

V gorski vasi Lengmoos na Južnem Tirolskem je 4. januarja umrl za možgansko kapjo jezuitski duhovnik dr. Karel Vladimir Truhlar.

Pokojni p. Truhlar je bil rojen 3. septembra 1912 v Gorici kot zadnji od 8 otrok. Njegov oče je bil železniški uslužbenec. Med prvo svetovno vojno se je družina umaknila na Jesenice, kjer so živeli v pomanjkanju. Po treh razredih meščanske šole se je Vladimir vpisal na klasično gimnazijo v Ljubljani, ki jo je 1933 končal z odliko in vstopil v ljubljansko bogoslovje. Profesor filozofije dr. Aleš Ušeničnik, ki je v Truhlarju uvidel izreden talent za filozofijo, ga je napotil v Rim, kjer je bival v Germaniku in študiral na Gregoriani. L. 1939 je končal študij v Rimu z licenciatom in bil posvečen, v Ljubljani pa 1941 branil doktorsko disertacijo o ruskem filozofu Solovjoju. Tedaj se je resno ukvarjal z mislijo, da bi stopil v kartuzijanski red v Pleterje, vendar se je premislil in prevzel mesto spirituala v ljubljanskem bogoslovju.

Maja 1945 se je z večino bogoslovcev in nekaterimi profesorji umaknil pred komunisti najprej v Celovec, kasneje pa v Brixen in v Praglio pri Padovi. V Italiji je prišel večkrat v stik s p. Avguštinom Beo in p. Prešernom in se navdušil za jezuitski red ter novembra 1946 vstopil v južnonemško provinco Družbe Jezusove.

Po končanem noviciatu je 1949

postal profesor duhovne teologije na Gregoriani v Rimu, kjer je ostal do 1975. Posvečal se je zlasti razglabljanju izkustvenega pristopa k Bogu. Iz svojega področja duhovne teologije je napisal vrsto knjig v latinščini, italijanščini, nemščini in francoščini, ki so bila veliko prevajana v druge jezike. V različnih jezikih je objavil tudi nad 250 teoloških razprav in esejev.

Kot pesnik je objavljial doma v Sloveniji svoje prispevke v Žaru, Naši zvezdi, Mentorju ter Dom in svetu, eseje je objavljial v argentinskem Meddobju (SKA) in pri Slovenski kulturni akciji v Buenos Airesu je izdal tudi pesniški zbirki Nova zemlja (1958) in Rdeče bivanje (1961), ki sta izšli 1970 skupno pri Celjski Mohorjevi družbi z naslovom V dnevih šumi ocean s Kocbekovim uvodom. Zadnja pesniška zbirka Luč iz črne prsti je izšla 1973 prav tam.

V slovenščini je objavil pri Mohorjevi v Celju nekaj povzetek koncilskih misli „Pokoncilski katoliški etos“ (1967) in silno sporno knjigo „Katolicizem v poglobitvenem procesu“, v kateri je premalo kritično in z neko jedkostjo predstavil poleg resnično prenovitvenih potez tudi vse oporekovalstvo znotraj Cerkve kot nekaj pozitivnega in potrebnega za poglobitev današnjega krščanstva. Najobširnejše delo v slovenščini pa je „Leksikon duhovnosti“ (1974).

Iz Tomčevega mladčevstva in protikomunistične ter begunske usmerjenosti se je v pokoncilskih letih sku-

šal bližati in odpirati marksizmu z nekakšnim naivnim zaupanjem. V Rimu so ga obiskovali zastopniki jugoslovanskega režima (Poljšak) in ga skušali omrežiti. Delno jim je uspelo. L. 1965 sta Truhlar in Rafko Vodeb (duhovnik, pesnik, dolgoletni sodelavec in sourednik Meddobja) napisala esej Razgovor pod Kvirinalom za Meddobje. V njem sta se odmaknila od protirežimske linije. Uredniki Meddobja so objavo eseja odklonili, zato je kasneje izšel v tržaški Mladiki. Oba sta se potem vrnila v Slovenijo, kjer se je Vodeb v pisanju prilagodil liniji režima in ima sedaj službo tajnika pri celjski Mohorjevi družbi, Truhlar pa se je kot teolog in pesnik posvetil razbiranju duhovnih in krščanskih prvin pri slovenskih pesnikih in pisateljih. V Znamenju je objavil temeljite in lepe eseje o Cankarju, Strniši, Gradniku, Ketteju, Župančiču, Murnu, Tavčarju in Cenetu Vipotniku. Daljša študija o doživljanju Absolutnega v slovenskem leposlovju še ni izšla. Ravno ob razčlenjanju svetovnega nazora duhovnosti in religioznosti pri Ivanu Cankarju, ki so ga marksistični kulturniki hoteli razlagati kot povsem njihovega somišljenika, pa ga je Truhlar iz njegovih spisov predstavil kot kristjana, je trčil ob predstavnike režima. Esaj je izšel v Družini in ga je potem ponatisnila tudi naša revija. Doma je povzročil razburjenje pri marksistih. Ko se je vračal iz Primorskega, kjer je predaval o duhovnosti Ivana Cankarja v Trstu in Gorici, so ga na meji štiri ure za-

sliševali in mu začasno odvzeli potni list. Prejšnji „prijatelji“ iz režimskih vrst in tudi drugih vrst so mu obrnili hrbet. Tone Poljšak mu je dejal, ko se je šel pritožiti k njemu, da je storil zločin in da ga lahko postavi pred sodišče. Streznjen je glede „humanosti“ slovenskega komunizma, ki se je začelo prav kmalu po vrnitvi v domovino, se je stopnjevalo in nazadnje dopolnilo. Po neštetih zaslišanjih se je Truhlar odločil znova za begunstvo in sicer za zmeraj. Zapustil je domovino in se vpisal v avstrijsko jezuitsko provinco. Upal je, da bo lahko predaval v Innsbrucku ali pa znova na Gregoriani v Rimu. Bridka doživetja pa so verjetno le pospešila njegovo prezgodnjo smrt, saj je bil dejansko še poln načrtov in v polnem ustvarjalskem zaletu in bi bil lahko še veliko storil.

Truplo p. Truhlarja so prepeljali v Ljubljano in ga je 10. januarja pokopal na Žalah ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik ob asistenci jezuitskega provinciala p. dr. Marijana Šefa in p. Edvarda Böhma.

P. Truhlar je bil človek izrednih talentov, široke izobrazbe in tenkočutne umetniške narave. Pri delu je bil tudi silno marljiv. Kot človek je bil iskren in pošten. Škoda, da je za nekaj časa lahkoverno nasedel režimskemu snubljenju in da je šel v pokoncilskem iskanju včasih predaleč. V današnjem površnem svetu je bil p. Truhlar klicar k ponotranjenosti in k srečevanju z Absolutnim, z Bogom, v človekom dnu. In v tem je bil resnično velik.

Krstnikovo pismo Kristusu

Že v materi sem spoznal,
kdo si.

In že je začela
s klici viničarjev
in z udarci
iz krvavega kamnoloma
pronikati
v Tvojo božjo Osebo
žeja mojega srca,

V puščavi
se je za dnevi,
za divjim medom,
za črnim vetrom pod zvezdami
Tvoja bit
še globlje odprla
in moja rana
samotneje
zaskelala.

Ko sem stopil pred množico
in Ti ravnal steze,
sem čakal,
da žejnemu kamnu,
ki mu je pot
zadrževala trda roka,
pustiš
v Težišče.

A ko si začel
izbirati Svoje,
da bi bili s Teboj,
si mene
obšel:
Ženinov drug
ni smel na svatbo.

Tu, v ječi,
je moja rana
plamen.
A vem,
da mi le v njem
bit
prehaja
v svojo poslednjo
prozornost.
Le v njem more
kot čist marčev dan
zasijati veselje,
kadar mislim
na svatbo
brez mene:

slepi pojejo
v mladem gledanju,
hromi hodijo,
gobavim
se rane zapirajo,
škrlat grehov
beli se kot sneg,

ob Tebi in Tvojih:
z njimi si,
na bregu,
v žitu,
v senci smokev,
kjer Tvoje besede
hodijo v lačne oči,
v sonce
na ribjih luskinah
in v dopolnjen
čas.

Vladimir Truhlar

novice iz Slovenije

Posvetitev diakonov

V stolnih cerkvah v Ljubljani in v Mariboru je 16. januarja prejelo diakonat 22 slovenskih bogoslovcev. V ljubljanski stolnici je posvetil nadškof dr. Jože Pogačnik 14 bogoslovcev (8 iz ljubljanske nadškofije, 1 iz apostolske administrature Slovensko primorje in 5 redovnikov), v mariborski stolnici pa je pomožni škof dr. Vekoslav Grmič podelil diakonat 8 bogoslovcem.

Katehumenat

V frančiškanski župniji v Ljubljani so začeli v januarju katehumenat, pouk o osnovah krščanskega življenja za odrasle. Predavanja so vsak četrtek od 19. 30 do 21. ure. Ob koncu tečaja je predviden za tiste, ki bodo to želeli, prejem krsta ali birmе.

Teden za krščansko edinost

Letošnja molitvena osmina za edinost med kristjani je bila v Sloveniji letošnjega januarja močno poudarjena. V vseh župnijskih cerkvah je bilo bogoslužje z ekumenskim o-

beležjem, govori, prošnjami, molitvami za edinost in svetost kristjanov. Slovenski škofje so vsem cerkvam priporočili branje z ekumensko vsebino. Po nekaterih krajih v Sloveniji so bila posebna srečanja vernikov različnih krščanskih veroizpovedi.

Duhovniške smrti

Alojz Šmirnaul

13. decembra 1976 je umrl duhovnik Alojz Šmirnaul. Pokojnik se je rodil 1913 v Jarenini, bil 1938 posvečen v Mariboru in bil od 1940 v Teharjah, najprej kot kaplan, potem župnijski upravitelj in nazadnje župnik. 1941 je bil od Nemcev izgnan na Hrvaško, 1973 pa se je odpovedal župniji, pomagal pa je še nadalje v dušnem pastirstvu.

Franc Šmit

26. decembra je nenadno umrl 90-letni upokojeni župnik Franc Šmit. Rajni se je rodil 1887 v župniji Ribno pri Bledu, v duhovnika ga je posvetil 1910 v Jeruzalemu na romanju škof Jeglič. Kot kaplan je deloval v Smledniku, na Brezovici pri Ljubljani in v Šmartnem pri Litiji, kot župnik pa v Podlipi, na šentjurški gori, v Ihanu in v Kovorju, kot upokojenec pa v rojstni župniji.

Leopold Govekar

2. januarja je pri božjepotni cerkvi sv. Lucije na Skaručni umrl Leopold Govekar, bivši jeseniški župnik in nazadnje ekspozit na Skaručni. Rojen je bil 1894 v župniji

Smlednik. Njegov starejši brat Franc še pri 94. letih župnikuje v Zapogah.

Anton Logar

Isti dan, 2. januarja, je umrl tudi salezijanski duhovnik Anton Logar, ki je bil rojen 1888 v šujici pri Dobrovi v ljubljanski okolici. Deloval je na Rakovniku, na Slovaškem in na Hrvaškem.

Stanko Cajnkar

17. januarja je umrl v Ljubljani 77-letni bogoslovni profesor Stanko Cajnkar, doma od Sv. Tomaža pri Ormožu. V duhovnika je bil posvečen v Mariboru l. 1926. študije je kasneje nadaljeval v Parizu. V študentovskih letih se je vključil v takratno mladinsko gibanje, levičarskih idej pa se je navzel zlasti v Franciji. Te ideje je uveljavljal v svojem pisanju in delovanju. Tesno je sodeloval s komunističnim režimom in se v tem pogledu ni streznil vse do zadnjega. Bil je dolga leta izredni profesor za biblične vede in 16 let tudi rektor teološke fakultete ravno zaradi svojih dobrih odnosov do režima. Bil je med pobudniki in ideologi Cirilmetodijskega društva. Veliko je pisal in sicer leposlovje in pa teološke ter ideološke razprave in članke ter bil tudi urednik pri Mohorjevi družbi. Bil je duhovnik mariborske škofije, vendar je bil od l. 1945 stalno v Ljubljani.

Revija „Božje okolje“

Z novim letom je prenehala iz-

hajati revija „Duhovnost“, ki je nastala z združitvijo „Redovnega življenja“ ter duhovniške revije „Omnes umum“, ki je veliko let izhajala v Buenos Airesu. Namesto „Duhovnosti“ je začela izhajati nova revija „Božje okolje“. Izhajala bo dvomesečno in bo namenjena ne le duhovnikom in redovnikom, ampak tudi tistim laikom, ki si želijo poglobitve duhovnega življenja.

Nadškof Pogačnik o verskem tisku

27. januarja se je v škofijski kapeli v Ljubljani zbralo okoli 30 urednikov in časnikarjev pri slovenskih verskih listih, da bi z nadškofom Pogačnikom proslavili god zaščitnika sv. Frančiška Saleškega.

Nadškof je opozoril na vedno večji pomen sredstev družbenega obveščanja. O katoliškem tisku je dejal, da mora biti svetu ogledalo in svetilnik; mora ne le obveščati o dogodkih v Cerkvi, temveč tudi oblikovati krščansko miselnost in krščansko javno mnenje. Po naročilu drugega vatikanskega koncila naj si katoliški časnikarji prizadevajo, da bodo vsakdanje dogodke tolmačili v soglasju s cerkvenim učiteljstvom. Ne gre le za obveščanje, temveč tudi za oblikovanje krščanske vesti. Katoliški časnikarji naj vernim s svojim pisanjem vlivajo pogum in zaupanje v Cerkev. Za zgled naj imajo popolnega obveščevalca Jezusa in apostole, ki so z vso srčnostjo oznanjali Kristusovo blagovest.

Med Slovenci v zamejstvu

Obžalovanje in obljuba

V Čedadu je bil 9. januarja tradicionalni „Dan emigranta“, ki so se ga udeležili rojaki iz Beneške Slovenije in mnogi rojaki, ki sicer delajo v drugih deželah, a so se za božične praznike vrnili domov. Srečanje domačinov in emigrantov postaja iz leta v leto veličastnejša manifestacija Beneške Slovenije in hkrati klic po človekovih pravicah.

Letošnjega srečanja se je udeležil tudi videmski nadškof Alfredo Battisti, ki je v govoru dejal: „Če materin jezik uporabljamo v vsakdanjem življenju, je nekaj naravnega, da se tudi z Bogom pogovarjamo v istem jeziku. Spodbujam vas, ljubite svoj jezik, pojte v njem nabožne pesmi v cerkvi in v tem jeziku prepevajte tudi po domovih, na trgih in v gostilnah. V ljubezni do svoje zemlje, do kulture in do jezika bo Cerkev vedno na vaši strani, ker so to vzvišene človeške in krščanske vrednote.“

Nadškof, ki je 25. marca 1976 izdal odlok o rabi slovenščine pri bogoslužju v slovenskih župnijah videmske nadškofije, je nato s tresočim glasom izrekel obžalovanje nad preteklostjo: „Če v prejšnjih časih videmska Cerkev ni pokazala

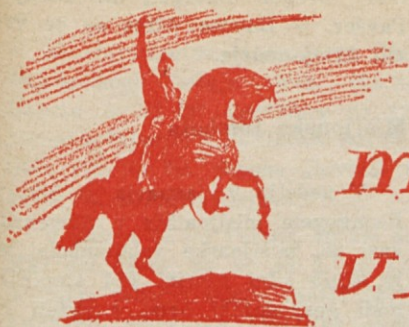
vedno razumevanja do tega vprašanja v odnosih do vaše skupnosti, če se je kak kristjan čutil razdvojene-ga med zvestobo do Cerkve in med obrambo svoje narodne skupnosti, vas jaz tu prosim odpuščanja in vam ponovno obljubljam solidarnost.“

Razgovor o slovenskih časnikih

Slovenska prosveta v Trstu je 31. januarja organizirala srečanje urednikov „neuvrščenih“ slovenskih listov in revij za razgovor o tem slovenskem tisku. Iz Slovenije se je odzvala Družina in Cerkevni glasbenik, iz zamejstva Katoliški glas, Pastirček in Mladika. Neuradno sta bila prisotna tudi Novi list in Zaliv. Ognjišče ni bilo zastopano, ker uredniki ne dobijo potnega lista.

Večer, ki se ga je udeležilo tudi precej mlajših izobražencev, je vodil Sergij Pahor. Navzočim zastopnikom je stavil razna vprašanja o nakladi posameznih listov, o njih razširjenosti, gospodarskih težavah, urejevanju, sodelavcih.

Med debato pa so govorili predvsem o vsebini posameznih listov, njih prodornosti in o namenih, ki jih imajo. Debata je bila razgibana, odkrita in kritična. Ugotovili so, da pri vseh glasilih manjka mlajših sotrudnikov. Mladina, srednješolska in višješolska, je sedaj postala napol pismena. Kulturna dogajanja, politični pretresi, socialna trenja — vse to gre mimo nje. Bere malo, piše še manj. Enostransko se zanima le za šport in komaj še za kaj drugega.

med nami v Argentini

Ob Marijini roki v novo leto

V stiski sedanjega časa, katero čuti ves svet in tudi slovenski naseljenci v Argentini, iščimo rešitve, pri kateri bi hoteli tudi sami sodelovati.

To leto 1977 mine 60 let, kar je Marija v Fátimi ponovila svoj klic iz Lurda, o katerem je Pij XII. l. 1958 rekel: Marija je s potrpežljivostjo in vzgojno modrostjo matere svojim otrokom na zemlji pokazala dve sredstvi, s katerima morejo doseči visoki nadnaravni cilj, zveličanje; to sta: goreča in zaupljiva molitev in pa za kristjana neizogibno samopremagovanje, ki molitev podpira in vzdržuje. Isto vabilo je ponavljal rajni škof Gregorij Rožman nam Slovincem posebej po l. 1945.

Slovenski dušni pastirji v Argentini smo sklenili, vam, svojim rojakom, priporočiti isto za to leto, ko obhajamo 60-letnico prikazovanj Marije v Fátimi.

Naše lastno življenje moramo obnoviti, da bo Bogu še bolj všeč; zato se moramo v marsičem spre-

obrniti, kar pomeni spremeniti življenje, in to je najlepša in najbolj učinkovita pokora. Vemo, kako je nevarno, da nam obledijo lepi cilji, ki smo si jih postavili z begunstvom: V vsem ostati zvesti Bogu v svojem življenju. Očiščujoča pokora nam bo jasnila pogled z lučjo vere na naše življenje. Iskreno bomo skupaj premišljevali ob različnih prilikah, kaj nam danes tukaj zakriva ta jasni pogled. Živimo sredi sveta, ki ni z vero prepojen in v mnogočem taji greh in se ga ne boji več. To pojmovanje vpliva tudi na nas.

Da spoznamo sproti te nevarnosti in da se jih bomo mogli ubraniti, vam dušni pastirji priporočamo posebej molitev sv. rožnega venca, katera naj nam pomaga zboljšati naše življenje in ohraniti zvestobo Bogu. S posvetitvijo Srcu Jezusovemu in Marijinemu hočemo naše družine in druge ustanove izročiti v posebno božje varstvo. To posvetitev družine izvršite posamič, skupne posvetitve bomo opravili na naših romanjih in drugih večjih prireditvah.

Ko molimo za svojo stanovitnost v veri, mislimo posebej na brate in sestre v domovini, naj jih Marija obvaruje pred poplavo brezboštva.

S svojim Sinom nas blagoslovi, Devica Marija.

Msgr. Anton Orehar
delegat za slov. dušno pastirstvo
v Argentini

Meškov „Henrik, govavi vitez“

Mladina iz San Justa je v režiji Frida Beznika uprizorila 1. in 2. januarja v Našem domu božični misterij Ksaverja Meška „Henrik, govavi vitez.“ Igrali so Marko Mustar (Henrik), Kristina Jereb (mati), Irena Urbančič (sestra), Nuška Belič (sorodnica), Ani Groznik (zaročenka), Metka Markovič (Blanka), Tone Erjavec (stari vitez), Janez Krajnik (oče Benedikt), Franci Štrubelj in Franci Uštar (ženina), Andrej Drenik (Kristus) in Tomaž Maček (služabnik). Sceno je izdelal Tone Oblak. Predstava je lepo uspela in občinstvu pričarala božično razpoloženje.

Otroška kolonija

Otroške kolonije, ki jo vsako leto organizira Zedinjena Slovenija, se je letošnje poletje udeležilo 60 otrok, ki so se odpeljali v počitniški dom dr. Rudolfa Hanželiča v San Esteban v kordobskih hribih 26. dec. V vodstvu kolonije so bili Anica Šemrov, Franc Vitrih, Anica Rože, Lučka Zorko, Saša Zupan, Cvetka Schif-

frer, Gregor Batagelj in Danijel Pavšer. V Buenos Aires so se vrnili 11. januarja.

Misijonska tombola

V nedeljo 9. januarja je bila v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi 26. misijonska veletombola, ki je kljub silni vročini (34 stopinj), hudi gospodarski krizi v deželi in otežkočenemu dohodu zavoljo avtomobilske dirke lepo uspela. Najprej je bila ob 4 popoldne v cerkvi Maripe Kraljice sv. maša za vse slovenske misijonarje, po maši pa se je začelo klicanje števil. Tombolo organizira g. Ladislav Lenček s pomočjo Slovenske misijonske zveze za vse slovenske misijonarje, ki jih je v različnih misijonskih deželah nad 80.

Srebrnomašniki

13. januarja so obhajali svoj srebrnomašniški jubilej naslednji duhovniki, ki jih je posvetil pred 25 leti v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejía pokojni škof dr. Gregorij Rožman: Jože Horn, slov. dušni pastir v Mendozi; Milan Povše in Tone Škulj, župnika na argentinskih farah; Tone Dejak, slov. dušni pastir v Franciji; dr. Branko Rozman, slov. dušni pastir v Münchenu; Tone Gosar, župnik v Cerkljah na Gorenjskem; Jože Kunčič, župnik pri Sv. Križu pri Trstu; Julij Čuk in Vencelj Rijavec, župnika v Ekvadorju.

Taborjenje

30 abiturientov slovenskega srednješolskega tečaja rav. Marka Bajuka je od 26. decembra do 17. januarja taborilo v Bariločah. Spremljala sta jih lic. Stanko Jerebič in duhovnik France Bergant.

V Sierra de los Padres, 20 km od Mar del Plate, pa so od 2. do 11. januarja taborili mlajši fantje (27), aspiranti Slovenske katoliške akcije, v spremstvu Francija Cukjati, Toneta Erjavca in Marka Meleta. Nekaj dni je bil z njimi tudi dr. Alojzij Starc.

„Cmokec Poskokec“ v Mendози

Sklepna prireditev slovenskega šolskega tečaja sv. Cirila in Metoda v Mendози je bila na nedeljo po božiču. Na programu je bila pravljina igra Mirka Kunčiča „Cmokec Poskokec“, ki so jo igrali šolski otroci pod vodstvom režiserja Rudija Hirscheggerja ob sodelovanju učiteljice gđc. Lenčke Božnar. Za R. Hirscheggerja je bila to že njegova 99. režija.

Družabna prireditev naše revije

Zadnja nedelja v januarju velja v slovenski skupnosti v Argentini kot nedelja slovenskega verskega tiska. Vsako leto je na to nedeljo na Pristavi družabna prireditev naše revije. Prireditev se je začela ob 11.30 s sveto mašo, ki jo je g. Boris Koman daroval za vse dobrot-

nike revije. Po maši je bilo na voljo kosilo, popoldne pa bogat srečolov z okrog 500 dobitki. Mnogi udeleženci so poravnali naročnino. Pri žrebanju tistih, ki so dotlej plačali naročnino za tekoče leto, so bili izžrebani Franc Avguštin, ga. Mirjam Rant, gđc. Marija Štern, Jože Tušek, Anton Nose, ga. Marija Maček, Franc Zirc, Jože Žakelj, Karel Lisjak in Jože Skale. Od otrok, ki so v preteklem letu pisali v Našo pošto v Božjih stezicah, so bili izžrebani Monika Tomazin, Jožica Malovrh, Metka Magister, Danijel Grohar, Marjana Pirc, Monika Vitrih, Dani Žagar, Andrej Mehle, Sandra Malovrh in Jadranka Ovčjak. Obiskovalci prireditve so ob vstopu na Pristavo prejeli listek z geslom: „DŽ v vsako slovensko družino!“ s posebno številko. Od teh so bile izžrebane številke 4071, 4111 in 4540.

Udeleženci prireditve so moralno in gmotno podprli našo revijo.

Prof. Srečko Baraga

1. februarja je umrl v Buenos Airesu profesor dr. Srečko Baraga, doma iz šmarate pri Starem trgu pri Ložu (rojen 1901). Kot begunec pred komunisti je v begunskem taborišču Monigo pri Trevisu v Italiji 1. 1945 organiziral slovensko begunsko gimnazijo, potem pa pod zavezniško upravo na Primorskem še istega leta tudi vse slovensko šolstvo na Tržaškem in Goriškem. Pri pogrebu so se od njega poslovili msgr. Anton Orehar, prof. Alojzij Geržinič in dr. Tine Debeljak.

SLOVENC PO SVETU

KAREL MAUSER JE UMRL

V 59. letu starosti svojega razgibanega in prebogatega življenja je po večletnem bolehanju na srcu in težki operaciji umrl v Clevelandu 21. januarja slovenski književnik Karel Mauser. Slovenci v Argentini, ki smo ga osebno poznali, spoštovali in vzljubili, saj nas je obiskal dvakrat, l. 1972 in lani, 1976, nam govoril in pisal, smo s tesnobo in z molitvijo spremljali njegove zadnje kritične dneve življenja ob bočljivi, a nujni operaciji. On sam se je zavedal kritičnosti svojega stanja in se je z zaupano vernostjo, ki ga je odlikovala vse življenje, soočal z njo. Tudi na smrt je resno in mirno račun.

Njegova smrt je močno in boleče odjeknila med slovenskimi protikomunističnimi izseljenci v vseh svobodnih deželah, saj so ga skoraj vsi poznali vsaj po njegovih spisih. V Clevelandu so se trumoma prihajali od njega posloviti in ga 25. januarja tudi množično spremljali na božjo njivo. V spominski cerkvi Mari-

je Pomagaj v Buenos Airesu je bila zanj sv. maša na osmino njegove smrti.

Karel Mauser je bil rojen 11. avgusta 1918 v Zagoricah na Bledu. Otroštvo in mladost je preživel v Gorjah in Podbrezjah. Gimnazijske študije je začel v Kranju in končal na klasični gimnaziji v Ljubljani. Po maturi je vstopil v bogoslovje in opravil 9 semestrov ter prejel nižje redove. Kot bogoslovec je v okviru Vincencijeve konference pomagal siromašnim ljudem na Barju, v „Sibiriji“. Za časa revolucije je stregel bolnikom in ranjencem med vaški stražarji na turjaškem gradu, kjer je doživel septembra 1943 strahotno turjaško tragedijo, ko so partizani s pomočjo Italijanov zavzeli Turjak in na mestu postrelili 28 ranjencev, vaških stražarjev, takoj nato pa v Velikih Laščah še 60 vodilnih legionarjev. Mauserja so odvedli skupaj z drugimi ujetniki v Kočevje. Po nekaj mesecih je bil izpuščen in se je vrnil v Ljub-

ljano, vendar ne več v bogoslovje. Tedaj se je oženil in stopil v službo pri Slovencevi knjižnici v Jugoslovanski tiskarni.

Maja 1945, ko so se tisoči protikomunističnih Slovencev umaknili v Avstrijo, je Mauser ostal v domovini. Ponudili so mu učiteljsko službo, pa je ni hotel sprejeti, rajši je prijel za kmečko delo pri Novakovih v Trbojeh pri Smledniku, da je preživel starše. Ker je bil njegov oče orožnik in je imel nemško ime, so ga novi oblastniki v decembru 1945 izgnali na Koroško. Za vzdrževalca staršev so izgnali tudi Karla. Ker so jih Angleži poslali nazaj, so jih komunisti znova izgnali v Avstrijo preko Madžarske. V begunskem taborišču Rottenmann na Zgornjem štajerskem ga je odkril msgr. Jože Jagodic ter ga spravil v taborišče v Lienzu, od tam pa se je kmalu preselil v Spittal ob Dravi. Oče mu je medtem umrl v Eisenerzu, mati pa še živi v Kani. V taboriščnih letih je delal kot gozdni in cestni delavec vse do leta 1950, ko se je izselil v Cleveland. Tam se je zaposlil v tovarni svedrov, dokler se ni pred leti upokojil zaradi infarkta.

Pisati je začel že v dijaških letih, v resničnega pisatelja pa se je razvil v taboriščnih in izseljenskih letih.

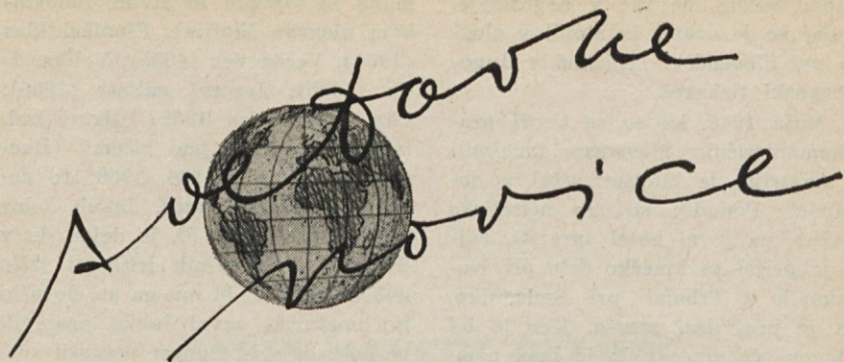
Njegova najbolj znana dela so: Rotija (1947), Sin mrtvega (1947), Prekleta kri (1948), Puntar Matjaž (1950), Zemlja (1952), Jamnik (1953), Vetrinjsko polje 1945 (1952), Kaplan Klemen (posvetil škofu Rož-

manu in mrtvim in živim duhovnikom njegove škofije), Pšenični klas (1954), Večna vez (1955), Velika rida (1955), Jerčevi galjoti (1956), Ura s kukavico 1959), Mrtvi rod, trilogija „Ljudje pod bičem“ (Buenos Aires 1963, 1964, 1966; to delo je razgledani prof. Jakob Šolar tako visoko cenil, da je dejal, da v Sloveniji v povojnih letih ni izšlo nobeno delo, ki bi mu ga po človeški in umetniški ravni lahko postavili ob bok; delo je Mauser posvetil svojim mrtvim prijateljem s Turjaka za 20. obletnico), Le eno je potrebno (1. del romana o Baragi), Na ozarrah (1970). Veliko je njegovih člankov, črtic in pesmi raztresenih po skoraj vseh izseljenskih listih.

Karel Mauser je rad sodeloval tudi pri naši reviji. Ob lanskem obisku v Argentini je uredniku DŽ izročil prepis svojih pesmi za poljubno objavljanje v reviji.

Mauser je bil velik človek, globok kristjan, načelen in dosleden svobodnjak, odločen protikomunist, neutruden garač, tenkočuten umetnik, ljubljeneec slovenske mladine v Sloveniji v svetu. Slovenci v Argentini smo upali, da se bo kdaj naselil med nami, saj je to sam omenjal, ker se je med nami izredno dobro počutil. Naša revija se bo poklonila velikemu idealistu s člankom pisatelja dr. Jožeta Krivca v aprilski številki.

Njegovi gospe Mariji, njegovi gospe materi, njegovim otrokom in vsem sorodnikom izreka sožalje tudi naša revija.

Duhovniki ne smejo kandidirati

Škofje v državi Paraná v Brazilu so na svojem sestanku sklenili prepovedati vsem svojim duhovnikom kandidirati za poslance ali senatorje. Izjavljajo, da politično delo ni združljivo s pastirsko nalogo duhovnika. Politične stranke so bile naprošene, da naj upoštevajo in spoštujejo to stališče Cerkve, ki je utemeljeno v pastirski službi duhovnika, v cerkvenem pravu in stališču Svetega sedeža v tej stvari.

Najhujše versko preganjanje — na Češkoslovaškem

Generalni tajnik škofovske Konference v Združenih državah Amerike škof msgr. James Rausch (ki je po svoji materi slovenskega rodu), je opozoril ameriško vlado na hudo kršenje človečanskih pravic na Češkoslovaškem, kar naj vlada upošteva pri svojih trgovskih in finančnih pogajanjih s češkoslovaško vlado. Na Češkoslovaškem je danes največje versko preganjanje na vsem

evropskem vzhodu. Poleg verskega preganjaja vlada na Češkoslovaškem tudi splošno preganjanje in kršitev človečanskih pravic, zlasti nasproti izobražencem in kulturnim delavcem.

Katoličani v Južni Koreji

Po najnovejši statistiki ima sedaj Južna Koreja nad 1.000.000 katoličanov, katere oskrbuje 983 duhovnikov, od katerih je 700 domačinov. Zlasti visoko je število redovnic, katerih je 2733, ki so skoraj vse domačinke. V bogoslovjih je 472 bogoslovcev-domačinov, ki so veliko upanje za katoliško Cerkev v Južni Koreji.

Skupen boj zoper pornografski film o Jezusu

Danski kinomatografski direktor Thorsen namerava napraviti naravnost sramotni film o življenju Jezusa. Po tem, kar se je zvedelo, bi bil film poln pornografije. Thorsen je prosil na Danskem in v Franciji, da

bi mu ta film financirali, pa je bila prošnja odklonjena. Tudi Finska se je uprla. Sedaj poskuša Thorsen dobiti denar na švedskem. Katoličani in protestanti, ki so že na Danskem skupaj nastopili zoper ta film, so začeli skupno akcijo tudi na švedskem.

Vseameriška katoliška konferenca

V Detroitu je bila vseameriška konferenca, na kateri je bilo zbranih 1340 delegatov, med njimi nad 100 škofov. Zborovalci so se zelo zavzeli za varstvo človeškega življenja in obsodili splav. Napravljeni so tudi bili sklepi za obrambo človeških pravic. Sprejeti so bili tudi nekateri drzni predlogi, kot npr. naj bi podelili mašniško posvečenje tudi ženskam in naj se dovoli poroka duhovnikom. Ti predlogi pa so razdelili ameriško katoliško javnost: eni jih odobravajo, drugih jih odklanjajo.

Vloga ženstva v Cerkvi

Papež Pavel VI. je v svojem običajnem nedeljskem opoldanskem govoru v januarju t. l. iz okna svojega knjižnice spregovoril o vlogi žensk v Cerkvi. Govor je bil nekak odgovor na razne predloge (npr. vseameriške katoliške konference), da naj bi se podeljevalo mašniško posvečenje tudi ženskam. Pavel VI. je dejal, da je nedavno potrdil vatičanski dokument, ki odklanja podeljevanje duhovniškega posvečenja žen-

skam. To ni bilo storjeno zato, ker bi bile ženske manj vredne od moških, ampak zato, ker opravljajo ženske drube funkcije, ki pa niso nič manj vredne od tistih, ki jih opravljajo moški. Ženska nima samo pasivne vloge v Cerkvi, ampak zelo aktivno npr. pri delih usmiljenja, učenja, skrbi za mladino, družinske verske vzvoje itd. Ogromno število svetnic dokazuje, da ženske njim naloženo vlogo tudi vršijo, kar Cerkev z beatifikacijo in kanonizacijo žensk priznava.

Preganjanje katoličanov v baltskih državah

O preganjanju katoličanov v baltskih državah, ki jih je okupirala Sovjetska zveza, molči vse svetovno časopisje. Komunistične oblasti sistematično in brezobzirno uničujejo katoliško Cerkev v vseh treh baltskih državah. Škof Stopenovicus je že 15 let zaprt, ker ni hotel dati mašniškega posvečenja štirim osebam, ki so jih predlagali komunisti. Vsa katoliška društva so prepovedana. Obstaja samo eno bogoslovje, kjer sme biti samo 30 bogoslovcev. Leta 1946 pa je bilo 350 bogoslovcev.

Kristjani odklanjajo totalitarizem

V španiji je bilo dne 9. januarja prebrano pastirsko pismo predsednika španske škofovske konference kardinala Enrique y Tarracona, ki pravi, da kristjani ne morejo sodelovati v strankah, ki se bore za totalitarizem in oznanjajo nasilje.

KJE JE KAJ

UVODNIK	čas tehtanja in merjenja samega sebe ...	129
VERSKI ČLANKI	3. in 13. postaja (Romano Guardini) .. 132, Verujem (Alojzij Rebula) Vera (dr. Alojzij Kukovica) Obred sprave posameznih vernikov 12-letni Jezus v templju (Fr. Bergant) ...	133 134 142 146 163
SODOBNA VPRAŠANJA	človek, napredek in razvoj (Avgust Horvat)	148
KAREL MAUSER	Karel Mauser je umrl Pesmi Karla Mauserja Ostanite v slovenski skupnosti!	188 130, 131, 170 171
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Mati Terezija (Rudolf Smersu) Pavel VI. upornemu škofu Lefebvru (R. Rus)	153 157
RAZNO	Duhovnikovo delo v tukajšnjih bolnišnicah (F. G.) Pater Vladimir Truhlar je odšel Krstnikovo pismo Jezusu (Vl. Truhlar) ...	163 179 180
V DRUŽINI	Stara in nova podoba družine (A. Trstenjak)	166
ZA MLADINO	Ostanite v slovenski skupnosti! (K. Mauser)	171
ROMAN	Izseljenci (Johan Bojer-Božo Vodušek)	173
NAVICE	Slovenci v zamejstvu Novice iz Slovenije Med nami v Argentini Slovenci po svetu Svetovne novice	182 183 185 188 190

duhovno življenje

je slovenski verski mesečnik, ki ga
izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar);
urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio
Orehar — Ramón L. Falcón 4158,
1407 Buenos Aires, Argentina.

Registro de la propiedad Intelectual
No. 1.313.507

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425,
1101 Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass
Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

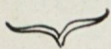
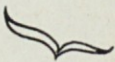
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304
St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103,
USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview
Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3,
Trieste, Italia.

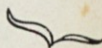
ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzu-
tta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mo-
horjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Letna naročnina v Argentini in obmej-
nih državah je 3.000 pesov; v ZDA in
Kanadi 9 dolarjev; v Avstriji 160 šilin-
gov; v Italiji 5.000 lir; drugeje proti-
vrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158,
1407 Buenos Aires, Argentina.

Zunanja oprema in stalna zaglavja
„Duhovnega življenja“ in „Božjih ste-
zic“: Stane Snoj.

Kakor je naš Odrešenik moral izpiti kelih trpljenja, tako je tudi njegova mati Marija morala popiti čašo bolečin. Mati ne more drugače, kakor da čuti in nosi bolečine in muke svojih otrok. Takšno je Bog materino srce ustvaril.

Marija je bila na trpljenje pripravljena, pričakovala ga je iz božjih rok kot del svoje življenjske naloge.

Mi pa naj bi se od Marije naučili biti pripravljene na trpljenje. Tudi naš delež je v trpljenju. — Trpljenje je naš najbolj zvesti spremljevalec v življenju, ki nas nikdar ni zapusti, ki hodi z nami po vseh cestah, potih in stezah, ki nas povsod najde.

Kajpada čutimo trdoto in ostrino križa, čutimo žgoče in pekoče bolečine, čutimo bol krivice in zaničevanja, vse to čutimo, kakor je Jezus čutil svoje bolečine in Marija svoje srčne muke in žalosti, a pri tem verujemo, da je vsako od Boga dano trpljenje nam v korist in v dobro, ker sicer bi ga nam Bog ne bil poslal.

Škof dr. Gregorij Rožman